

Isten, áldd meg az emléket! – Búcsú Ferenc pápától

Ferenc pápa 2025. április 21-én, Húsvéthétfőn reggel 7 óra 35 perckor a Vatikánban visszaadta lelkét Teremtőjének. Egy nappal korábban, Húsvétvasárnap délnél megjelent kerekesszékesében a Szent Péter-bazilika loggiáján és Urbi et Orbi áldást adott a téren jelenlévő százezres tömegre és a szertartást eszközökön követő milliókra, majd a pápamobilal a téren is körbejárt. Aztán hétfőn délelőtt érkezett a hír, amire a meggyengült egészségi állapotának a javulását jelző korábbi értesülések hallatán nem számítottunk – a szomorú halálhír: Róma püspöke, a 266. római pápa, egyházunk első latin-amerikai vezetője, argentin jezsuita szerzetes nyolcvannyolc éves korában elhunyt.

Az olasz és argentin felmenőkkel rendelkező Jorge Mario Bergoglio 1936. december 17-én született Buenos Airesben; szülei az olaszországi Piemont tartományból vándoroltak ki Argentína fővárosába. Apja, Mario könyvelőként dolgozott a vasútnál, anyja, Regina Sivori az otthonról és az öt gyermek neveléséről gondoskodott. Bergoglio vegyésztéchnikus középiskolai végzettséget szerzett, majd huszonegy éves korában, 1958-ban jelentkezett az egyházmegyei szemináriumba és a jezsuita rendbe is belépett. Még abban az

évben megkezdte noviciátusát a jezsuitáknál. Bölcsészeti tanulmányait Chilében végezte, majd 1963-ban visszatért Argentínába és filozófiából diplomázott a jezsuiták San Miguel-i Szent József Főiskoláján. 1964 és 1965 között irodalmat és pszichológiát oktatott a Santa Fe-i Szep-lőtelen Szűz Mária Kollégiumban, 1966-ban pedig ugyanezeket a tárgyakat tanította Buenos Airesben a Megváltóról nevezett kollégiumban. 1967 és 1970 között teológiát tanult és diplomát szerzett ugyancsak a Szent József Főiskolán.

Krisztusi korban járt, amikor 1969. december 13-án Ramón José Castellano érsek pappá szentelte. 1970 és 1971 között Spanyolországban folytatta az előkészületeket, majd 1973. április 22-én örökfogadalmat tett a jezsuitáknál. Visszatérve Argentínába, a San Miguel-i Villa Barilari jezsuita egyetem és szeminárium novíciusmestere, a teológiai kar oktatója, a Jézus Társasága tartományi tanácsosa és a Szent József Főiskola rektora lett.

1973. július 31-én az argentin jezsuita provincia előljárójává választották (1979-ig töltötte be a tartományfőnöki tisztelet). Hat évvel később újra az egyetemi pályán folytatta munkáját: 1980 és 1986 között ismét a Szent József Főiskola rektora volt, valamint plébános San Miguelben. 1986 márciusában Németországba ment, hogy befejezze doktori disszertációját. Ezután előljárói Buenos Airesbe, a Megváltóról nevezett kollégiumba, majd a cordobai jezsuita templomba küldték lelkivezetőnek és gyóntatónak.

Antonio Quarracino bíboros közvetlen munkatársának akarta őt Buenos Airesben, ezért 1992. május 20-án Szent II. János Pál pápa kinevezte Jorge Mario Bergogliót Auca címzetes püspökévé és Buenos Aires segédpüspökévé. Június 27-én a székesegyházban maga a bíboros szentelte püspökké. Jelmondataul ezt választotta: *Miserando atque eligendo* (Megkönyörült és kiválasztotta), címerébe pedig Jézus Társaságának a jelképét, az IHS krisztogrammot illesztette. Rögtön kinevezték a floresi terület püspöki helytartójává, 1993. december 21-én pedig általános helynökké. 1997. június 3-án Buenos Aires coadjutor érsekévé léptették elő. Nem egészen kilenc hónappal később, Quarracino bíboros halálakor, 1998. február 28-án ő lett Buenos Aires érseke és Argentína primása, az országban élő keleti rítusú hívek ordináriusa és a katolikus egyetem nagykancellárja.

A 2001. február 21-i konzisztóriumon Szent II. János Pál pápa bíborossá kreálta, címtemploma a római Bellarmin Szent Róbert-templom lett. 2001 októberében kinevezték a püspöki szinódus 10. rendes közgyűlésének püspöki szolgálatért felelős általános megbízottjává. Közben Latin-Amerikában alakja egyre népszerűbb lett. 2002-ben elutasította a kinevezést az argentin püspöki

konferencia elnöki tisztségére, de három évvel később megválasztották, majd 2008-ban megerősítették egy újabb hároméves ciklusra. 2005 áprilisában részt vett azon a konklávéban, amelyen XVI. Benedeket pápává választották.

Hetvenhat éves koráig volt a hárommillió lakosú Buenos Aires érseke, az egész kontinens ismert, kiemelkedő személyisége, egyházmegyéjének egyszerű és hön szerelt lelkipásztor. „Az én népem szegény és én közéjük tartozom” – mondta nemegyszer. Szerény lakásban élt, maga főzte a vacsoráját és tömegközlekedéssel utazott. Papjainak mindig azt ajánlotta, mutassanak irgalmasságot, bátorságot és tartsák nyitva ajtajaikat mindenki előtt. A legrosszabb dolog, ami az Egyházban történhet, magyarázta néhány alkalommal, „az, amit de Lubac [jezsuita bíboros – a szerk.] lelki világiasságnak nevez”, ami azt jelenti, hogy „önmagunkat helyezzük a középpontba”. Tartózkodó

karaktere ellenére irányadóvá vált határozott kiállása miatt, amit az országot 2001-ben sújtó drámai gazdasági válság idején tanúsított. Buenos Aires érsekévé missziós projektben gondolkodott, amelynek középpontjában a közösség és az evangelizáció állt. Négy fő célkitűzése volt: nyitott és testvéri közösségek létrehozása; a tájékozott világi hívők vezető szerepének előmozdítása; a város minden lakóját célzó evangelizáció; a szegények és betegek megsegítése. A papokat és a világi híveket közös munkára hívta. 2009 szeptemberében nemzeti szolidaritási kampányt indított az ország függetlenné válásának kétszázadik évfordulója alkalmából: 2016-ig kétszáz karitatív munkát kellett végrehajtani. Kontinentális szinten sokat várt a 2007-es apareidai konferencia üzenetének hatásától, olyannyira, hogy azt a latin-amerikai *Evangelii nuntiandina* nevezte.

Ifjúkora óta ismerte és szerette a magyarokat. Fiatal papként rendszeresen járt szentmisét bemutatni és gyóntatni olyan magyar szerzetesnővérekhez, akik Magyarországról menekültek Argentínába. Argentín jezsuita előljáróként pedig közvetlen kapcsolatban volt az akkor Argentínában élő magyar jezsuita szerzetesekkel.

XVI. Benedek pápa lemondását követően, 2013. március 13-án a katolikus egyház legfőbb vezetőjévé választották. Ő volt az első pápa, aki az amerikai kontinensről és a déli féltekéről érkezett. A Ferenc név választásával Assisi Szent Ferenc előtt tiszteltget.

Mérsékelt konzervatív, haladó nézetű egyházfő volt. Kiállt az esetek mellett, szívügyének tekintette a szegények védelmezését, és azt, hogy a különféle vallások között végre építő párbeszéd jöjjön létre. Ferenc pápát igazán emberközeli szentatyának tartották, egyrészt mert pápáként is rendkívül visszafogott, fényűzéstől mentes, szerény életmódot folytatott, másrészt mert a híveknek szüntelenül azt tanította, hogy az egyháznak sokkal nyitottabban és barátságosabban kellene az emberekhez viszonyulnia.

Pápaként több mint negyvenöt nemzetközi úton járt, köztük történelmi jelentőségű első látogatásokon Irakban, az Egyesült Arab Emírségekben, Mianmarban, Észak-Macedóniában, Bahreinben és Mongóliában. A magyarok közösségével háromszor (sőt ha Felvidéket is beleszámoljuk, akkor négyszer)

találkozott. 2019 kora nyarán ellátogatott a csíksomlyói nyeregbe, és ezzel ő lett az első egyházfő, aki felkereste a magyarság legfontosabb nemzeti zarándokhelyét. Az ott bemutatott szentmiséjét ő maga évekként később is *magyar mise*ként emlegette. Magyarországon 2021. szeptember 12-én járt először, amikor bemutatta Budapesten a Hősök terén az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus zárószentmiséjét. Pontifikátusa alatt ez volt az egyetlen eucharisztikus világkongresszus, amelyen személyesen részt vett. Már ekkor ígéretet tett, hogy amikor lehetősége lesz rá, visszatér hazánkba egy hivatalos apostoli látogatás keretében. Erre másfél évvel később, 2023. április 28–30. között került sor. Ferenc pápa az ekkorra már meggyengült egészségi állapota miatt nem tudta vállalni, hogy ellátogat az ország más pontjaira is, így a háromnapos magyarországi látogatás budapesti helyszínekhez kapcsolódott. Örök emlékként őrizzük a Kossuth téren bemutatott szentmisét vagy a több mint tízezer gimnazistával és egyetemistával való találkozást a Papp László Sportarénaiban. Nyelvünkről tréfásan megjegyezte: azt csak a Mennországban beszélék, mert egy örökkévalóságig tart megtanulni. Hallhattuk tőle azt, hogy „Jónak lenni jó”, hogy „Jobb adni, mint kapni” – és többször is azt, hogy „Isten, áldd meg a magyart”. Hozzánk való visszatérései igazán kivételesnek tekinthetők, hiszen a tizenkét év alatt Ferenc pápa egy országba, egy nemzetbe a legritkább esetben látogatott el több alkalommal.

2024 szeptemberében újságíróknak úgy nyilatkozott, hogy szeretett volna Argentínába menni. „Ők az én népem” – mondta, és hozzátette, hogy „előbb meg kell oldani különböző ügyeket”. Buenos Aires egykori érseke így soha nem tért vissza Argentínába – annak ellenére, hogy pápasága elején és 2024-ben is várható volt egy látogatás.

Vencser László felelős szerkesztőnk háromszor találkozott Ferenc pápával: az ausztriai idegen nyelvű katolikus pasztoráció országos igazgatójaként 2017 szeptemberében Rómában, majd a Jakab Antal püspökről szóló dokumentumfilm római forgatása alkalmával 2019 február közepén egyik általános szerdai audiencián. 2021. szeptember 12-én, pappá szentelésének 50. évfordulója napján pedig koncelebrált vele Budapesten a NEK zárószentmiséjén.

Ferenc pápát harmincnegynégy napon keresztül, 2025. február 14-től március 22-ig kezelték életveszélyes tüdőgyulladással a római Gemelli Klinikán, majd lakhelyén, a Szent Márta-házban folytatta a terápiát. Az ezt követő egy hónapban több alkalommal is megjelent a nyilvánosság előtt és szólt a hívekhez.

Április 20-án, Húsvétvasárnap is megtette ezt – még egyszer, utoljára. Másnap reggel pedig agyvérzés, visszafordíthatatlan szív- és érrendszeri összeomlás következtében véget ért Jorge Mario Bergoglio földi vándorútja. Végakaratainak megfelelően a Santa Maria Maggiore-bazilika bal oldali mellékhajójában helyezték örök nyugalomra április 26-án.

Legyen jutalma maga a Mester, Akit életében olyan sok emberhez elvitt, a szeretet legmagasabb fokát gyakorolva, az igazságot farradhatatlanul keresve és a békét szünni nem akaróan sürgetve. Imádkozunk érte, tudva, hogy ő is megteszi ezt értünk: most már a Mennyei Hazában fohászkodik a lecsúszottak felemelkedéséért, a tévútra tévedtek megtéréséért – az Egyház megújulásáért.

Varga Gabriella

XIV. Leó pápa az új egyházfő

Robert Francis Prevost amerikai bíboros, ágostonrendi szerzetest választották meg 2025. május 8-án a katolikus egyház új vezetőjévé, aki XIV. Leó pápa néven kezdte meg szolgálatát. A 69 éves, chicagói születésű prelátus az első amerikai pápa a történelemben. Két évtizeden át szolgált Peruban, előbb misszionáriusként, majd Chiclayo érsekévé. 2023 óta Rómában a Püspöki Dikasztérium prefektusa volt, bíborossá is ebben az évben kreálta Ferenc pápa.

Az új Szentatyát következő, nyári számban mutatjuk be olvasóinknak. Isten áldja és vezesse XIV. Leó pápát! (Fotó: AFP)

FRANCISCUS

Így, csupa nagybetűvel. Mindössze ennyi van a kőre írva. De tudjuk, hogy mennyi minden van mögötte.

Hogyan lehet, hogy ő volt az első, aki Isten Szegénykéjének a nevét vette fel? Hogy ő volt az első, aki bele mert mondani ebbe a bonyolult, sok bűnnel teli világba, hogy éppen a világtól, annak hatalmi rendszerétől való távolság adhat egy olyan arculatot az egyháznak, amire a legnagyobb szükség van? Ami végre hitelesebbé teheti mindenki előtt. Szerénységével Ferenc pápa az evangéliumot élte a ma embere elé, és így sokakat mozgított meg, hogy foglalkozzanak a hittel, hogy forduljanak afelé az Isten felé, akinek az örömhírét hirdette.

A sziklaalap mindebben hite és az állandó imádság volt. Bárkihez is szólt, mindenkit biztosított imájáról, ami nem csupán egy szólam volt tőle, mert akár évek után is emlékezett az arcokra, a kérésekre. Mély spirituális gyökereire utal, hogy ugyanígy mindenkitől azt kérte, hogy imádkozzon, imádkozunk érte. Ki mint imádkozik, úgy is él – Ferenc pápa imádságos lelkülete és élete teljes összhangban volt. Az emberiség modern kori történelmének egyik legmeghatározóbb képsora, amikor a világhírű idején teljesen egyedül ment át a Szent Péter tér esős kövezetén, hogy nagybőjti buzdítást intézzen a világhoz, többször is megkérdezve: „Még mindig nincs bennetek hit?”

Az emberi jogokért, a békéért, a társadalmi igazságosságért való kiállása sokaknak adott reményt. Igazi Pontifex volt, hidakat épített az emberek, a kultúrák, a vallások között. Budapesten többször is megemlítette, hogy milyen szép hidak kötik össze a főváros két részét, a különböző embereket... De jó lenne, ha mindenki meghallaná, hogy valójában nem csak a fizikai hidakról beszélt...

A teremtett világ védelmének a teológia oldaláról való támogatása szintén egy új hang volt tőle. A társadalom peremén élők észrevétele és segítése Ferenc pápánál nemcsak szavakban, hanem nagyon megragadó tettekben is megjelent, példát adva mindannyiunknak.

Az egyház szinódusi útjának egyenetlense, egy élettel teli, misszionárius lelkülettel átszótt, testvéri, emberekhez közeli, párbeszédre építő és nem felülről diktáló egyházkép megfestése igazi felüdülés lehet a krisztusi, keresztény ember számára.

S végül, művének kicsit beteljesüléseként meghirdette a Szentévet, hogy a remény zarándokaiként, a világ szomorúsága és kilátástalansága ellenére merjünk Krisztusra tekinteni és felé indulni. A remény leginkább Krisztus feltámadásából táplálkozik. És Krisztus Urunk éppen ezen a végtelen örömmel kísért ünnepe szolgáltatta, vette fel őt magához. Igazi kegyelem egy igazi embernek.

Igazi EMBER, igazi AJÁNDÉK volt nekünk. Így, csupa nagybetűvel.

Dr. Papp Tibor

Béke

„Nincs béke párbeszéd nélkül. Minden háború, minden viszály, minden megoldatlan probléma, amelyek miatt összecsapunk, a párbeszéd hiánya miatt van. Ha probléma merül fel, beszélj: ez teremti békét.”

„Még ma is kezet emelünk testvérünk ellen... Tökéletesítettük a fegyvereinket, a lelkiismeretünk elaludt, és kiéleztük az eszméinket, hogy igazolni tudjuk magunkat, mintha normális lenne, hogy továbbra is pusztítást, fájdalmat, halált vetünk. Az erőszak és a háború csak a halálhoz vezet.”

„A keresztény ember tudja, hogy élete nem e világi karrier, hanem Krisztus karrierje, aki magáról azt mondja, hogy azért jött, hogy szolgáljon, és nem azért, hogy neki szolgáljanak. Amíg nem értjük meg, hogy az evangélium forradalma ebben a fajta szabadságban rejlik, addig továbbra is háborúknak, erőszaknak és igazságtalanságnak leszünk tanúi, amelyek nem mások, mint a belső szabadság hiányának külső tünetei.”

„A világnak nem üres szavakra, hanem hiteles tanúkra, béketeremtőkre van szüksége, akik nyitottak a kirekesztés és manipuláció nélküli párbeszédre.”

„Hogyan válhat valaki béketeremtővé? Mindenekelőtt a szívét kell lefegyvereznie. Igen, mivel mindannyian agresszív gondolatokkal vagyunk felvértezve, egyik a másik ellen, éles szavakkal, és azt gondoljuk, hogy a panaszkodás szögesdróttal és a közöny betonfalával védekezünk; de ez nem béke, ez háború.”

„Ha háborúk dúlnak, annak az az oka, hogy vannak fegyvergyárak – ezek létét lehet igazolni azzal, hogy védekező céltzatuk –, de főképpen az, hogy vannak fegyverkereskedők.”

„Béke kell, bölcsökkel és nem sírokkal teli világ.”

Család

„Három szó nagyon sokat segít a házasságban. [...] Három szó, amelyet mindig mondani kell otthon: kérem; köszönöm; bocsánat.”

„A szeretet erősebb annál a pillanatnál, amikor veszekszünk. Ezért tanácsolom mindig a házaspároknak, hogy amikor veszekednek, soha ne fejezzék be a napot kibékülés nélkül. Mindig béküljenek ki! [...] Elég egy kis gesztus, egy simogatás, egy köszönés, és másnap újrakezdődik a házasság.”

„A családban fontosabb a meghallgatás, mint a megértés. A meghallgatás azt jelenti, hogy fontosságot tulajdonítunk a másiknak, elismerjük a létezéshez és a saját gondolkodáshoz való jogát. A gyermekeknek erre van szükségük.”

„Meg kell tanulnunk az édesanyáktól, hogy a hősiesség az önfeláldozásban, az erő az irgalomban, a bölcsesség a szelidségben rejlik.”

„Minden szülő a gyermeke életének gyámja, nem pedig tulajdonosa, és segítenie kell őket a növekedésben, az érésben.”

„Az együttélés művészet. Türelmes, gyönyörű és lenyűgöző művészet.”

Egyház

„Az egyház természete szerint nem egy erődtény, hanem egy sátor, amely képes bővíteni a terét, hogy mindenkit befogadjon.”

„Egy valóban az evangélium szerint működő egyház formája csak a mindig nyitott kapukkal váró befogadó otthon lehet. A zárt kapus templomokat – plébániákat és intézményeket – nem lehet templomnak tartani, hanem múzeumnak kell hívni!”

„Isten népe lelkipásztorokat akar, nem pedig bürokrataként vagy kormánytisztviselőként viselkedő papokat.”

„Az egyházban és a hit útján a nőknek különleges szerepük volt és van ma is abban, hogy ajtókat nyissanak az Úr előtt.”

„A hiúság, a magamutogatás olyan magatartás, amely a lelkiséget világi dologgá alacsonyítja, ami a legnagyobb bűn, amit az egyházban elkövethetünk.”

„Ahelyett, hogy csak egy olyan egyház lennénk, amely nyitott ajtókkal fogadja a híveket, próbáljunk meg olyan egyház lenni, amely új utakat talál, amely képes kilépni önmagából, és elmenni azokhoz, akik nem járnak misére, akik elhagyták vagy közömbösek hitük irányába.”

Ember

„Emlékeznünk kell és emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy honnan jövünk, mik vagyunk, a semminkre.”

„Senki sem nőhet, amíg nem fogadja el kicsinyiségét.”

„Engedd magad húzni, felrázni, próbatétel elé állítani!”

„A beszéd bátorságához a meghallgatás alázatának kell társulnia.”

„Míg a büszkeség és a gőg felfújja az emberi szívet, és többnek mutat bennünket, mint amilyenek valójában vagyunk, az alázat mindent visszaállít a megfelelő dimenzióba: csodálatos, de korlátozott teremtmények vagyunk, erényekkel és hibákkal.”

„Ahhoz, hogy együtt növekedjünk, osztozva egymás fényében és árnyékában, sikereiben és kudarcában, tudnunk kell megbocsátani és bocsánatot kérni, helyreállítani a kapcsolatokat, és nem zárni ki a szeretetükből azokat sem, akik megütnek és elárulnak bennünket.”

Ferenc pápa-breviárium

„Szeretni annyit tesz, mint tisztelni a másikat, keresni a boldogságát, figyelemmel lenni az érzéseire, egy olyan test és lélek ismeretében, amely nem a miénk, és amelyet a szépségéért kell szemlélni.”

„A szeretet soha nem fojtogató, a szeretet helyet ad a másiknak. A szeretet növekedésre készít minket.”

„Aki szeret, az törődik azzal, aki hiányzik, vágyódik az után, aki távol van, keresi azt, aki elveszett, várja azt, aki eltévedt. Mert nem akarja, hogy bárki is elveszett legyen.”

„Egyetlen esetben megengedett lenézve tekinteni a másikra: amikor fel kell segíteni őt; ez az egyetlen eset, a többi nem jogszerű.”

„A párbeszéd újjászülése gyakran nem szavak útján történik, hanem csendben, azáltal, hogy nem akadékoskodunk, hogy türelmesen újra elkezdjük meghallgatni a másikat, meghallgatjuk a küzdelmeit, azt, amit magában hordoz. A szív gyógyítása a meghallgatással kezdődik.”

„Nem elég, ha nem gyűlölsz, meg kell bocsátanod; nem elég, ha nem haragszol, imádkoznod kell ellenségeidért; nem elég, ha nem vagy megosztó, békét kell teremtened ott, ahol nincs; nem elég, ha nem mondasz rosszat másokról, közbe kell lépned, ha hallod, hogy valaki rosszat mond valakiről...”

„Mindannyiunknak kötelessége jót tenni.”

Élet

„Az élet egy utazás. Ha megállunk, a dolgok nem mennek jól.”

„Jézus feltárja az egész történelem, valamint mindannyiunk élete megítélésének kritériumát. És mi ez a kritérium? A szeretet: aki szeret, az él, aki gyűlöl, az meghal.”

„A művészet nem luxus, hanem a szellem szépsége. Nem menekülsz, hanem felelősség, cselekvésre való felhívás, kiáltás. A szépségre nevelés a reményre nevelést jelenti.”

„Az igazi remény összefonódik az emberi lét drámájával. Nem kényelmes menedék, hanem tűz, amely ég és világít, mint Isten Igéje.”

„Az igazság nem attól válik hitelesebbé, hogy felemeled a hangodat, amikor kimondod, hanem attól, hogy az életteddel tanúsítod.”

„A szentség nem néhány hősi gesztusból áll, hanem megannyi mindennapi szeretetből.”

„A legszebb dolgok idővel érnek meg, és ha valami nem sikerült elsőre, ne félj újra és újra megpróbálni. Ne félj attól, hogy hibázol! Ezerszer is hibázhatunk, de ne essünk abba a hibába, hogy megállunk, mert valami nem sikerült elsőre.”

„A folyók nem isszák meg saját vizüket, a fák nem eszik saját gyümölcseiket, a Nap nem önmagának ragyog és a virágok sem önmaguknak illatoznak. Másokért élni természeti törvény. Mindannyian arra születünk, hogy segítsünk egymásnak. Függetlenül attól, mennyire nehéz... Az Élet szép, ha boldog vagy, de sokkal szebb, ha miattad boldogok mások.”

„Minden embernek joga van az élethez, minden embernek joga van az álmokhoz, és ahhoz, hogy megtalálja az őt megillető helyet »közös otthonunkban«! Minden embernek joga van a jövőhöz.”

Hit, hitvallás

„A hit nem egy »altatódal«, amely álomba ringat bennünket. Az igazi hit tűz, olyan tűz, amely éber és aktívan tart minket még az éjszakában is!”

„Jézust követni nem egy egyszerű és mindenkorra meghozott döntés, hanem mindennapos választás.”

„Hiszek Istenben – nem a katolikus Istenben; nincs katolikus Isten. Isten van, és én hiszek Jézus Krisztusban, az Ő megtestesülésében. Jézus a tanítóm és a pásztorom, de Isten, az Atya, az Abba, a világosság és a Teremtő. Ez az én lényem.”

„Bár az ember élete egy tövisekkel és gyomokkal teli földön zajlik, mindig van egy hely, ahol a jó mag növekedhet. Bízod kell Istenben.”

„A probléma nem abban van, hogy bűnösök vagyunk, a probléma az, amikor nem hagyjuk, hogy a Krisztussal való találkozás által átalakuljunk a szeretetben.”

„A hit nagy ellensége: nem az értelem, nem az ész, ahogyan azt sajnos egyesek megszállottan ismételtetik, hanem a félelem.”

„Jézus evangéliumát nem lehet az élet kézzelfogható tanúságtétele nélkül hirdetni.”

„Ahhoz, hogy útnak indulhassunk hirdetni az evangéliumot, először az Úr lábához kell helyeznünk élettörténetünk súlyát, át kell adnunk neki múltunk terhét. Csak önmagunkkal megbékélt emberek tudják hirdetni az evangéliumot.”

„Az evangélium hirdetése nem időpazarlás: boldogabbá válás azáltal, hogy segítünk másoknak boldognak lenni; felszabadulás azáltal, hogy segítünk másoknak szabadabbá válni; jobbá válás azáltal, hogy segítünk másoknak jobbá válni!”

„Vagy örömmel hirdetjük Jézust, vagy nem hirdetjük, mert bármely más módon való hirdetés nem képes megmutatni Jézus igazi valóságát.”

„Találjatok új utakat Isten igéjének terjesztésére a világ minden szegletében.”

„Nincs jobb tanúságtétel Jézus szeretetéről, mint a találkozás egy türelmes kereszténnyel.”

„A hit nem elmélet, hanem találkozás.”

„A hit ösztönzi a szeretetet és a szeretet őrzi a hitet.”

Imádság

„Az imádságunk nem korlátozódhat kizárólag a saját szükségleteinkre, igényeinkre: az ima akkor igazán keresztény, ha egyetemes dimenzióval is rendelkezik.”

„Az ima az a »tűdő«, amely minden idők tanítványainak lélegzetet ad; ima nélkül nem lehet valaki Jézus tanítványa; ima nélkül nem lehetünk keresztények!”

„Az ima által győzi le az ember a magányt, a kísértést, a gyanakvást, és nyitja meg szívét a közösségre.”

Isten

„Istennek mindig van türelme.”

„Az Úr a számítás nélküli szeretet bátorságát kéri tőlünk. Mert Jézus mértéke a mértéktelen szeretet.”

„Az Úr soha nem fárad bele a megbocsátásba. Mi vagyunk azok, akik belefáradunk a bocsánatkérésbe.”

„Isten nem rendelettel, hanem simogatással bocsát meg. Jézus is túllép a törvényen és bűneink sebeit simogatva bocsát meg.”

„Isten a szeretet, és aki szeret, az nem marad merev. Szilárd marad, de nem merev [...] A szeretet kreatív, és mi, keresztények, ha Krisztust akarjuk utánozni, meghívást kapunk a változásra való készsége.”

„Isten szeretete mindig túlradó, mindig kiszámíthatatlan és mindig aránytalan szeretet. És ma arra kér minket is, hogy mi is így éljünk, mert csak így tudunk igazán tanúságot tenni róla.”

„Isten arra buzdít minket, hogy nézzünk szembe korunk súlyos betegségével: a közönnyel. Ez egy bénító vírus, amely télen és érzéketlenné tesz bennünket, olyan kór, amely a vallásosság központját erodálja, és egy új, sajnálatos pogányságot szül: a közömbösség pogányságát.”

„Senki sem helyettesíthet téged Isten szívében. Van ott egy helyed, és senki sem helyettesíthet téged.”

Kereszténység

„A keresztények válasza az élet és a történelem viharaira csakis az irgalom lehet: az együttérző szeretet egymás között és mindenki felé, különösen azok iránt, akik szenvednek, akik a legtöbbet küzdenek, akik a legelhagyottabbak... Nem szájalom, nem jótékonyág, hanem szívből jövő együttérzés.”

„A keresztény élet dinamizmust igényel, hajlandóságot az úton levésre, hagyva, hogy a Szentlélek vezesse az embert. A mozdulatlanság nem illik a keresztény tanúságtételhez és az egyház küldetéséhez.”

„A kereszt sohasem divatos: napjainkban sem, de régen sem volt az. Ugyanakkor benső gyógyulást hoz.”

„Európának keresztény gyökerei vannak, és e gyökerek öntözgetése a kereszténység felelőssége. Csakhozz ez a feladatot a szolgálat szellemében kell elvégeznünk, akárcsak a lábmosást.”

„A keresztény hit szerint az igazság Isten Jézus Krisztusban megnyilvánuló szeretete irántunk. Az igazság tehát egy kapcsolat.”

„Ne legyetek a szomorúság emberei: egy keresztény soha nem lehet szomorú! Soha ne engedj teret a csüggedésnek! A mi örömünk nem abból fakad, hogy nagy javaink vannak, hanem abból, hogy találkoztunk egy Személlyel: Jézussal, és tudjuk, hogy sosem leszünk egyedül.”

„A szabad ember, a szabad keresztény az, akiben ott van az Úr Lelke. Nem az a szabadság, hogy azt tesszük, amit akarunk, hanem az, hogy szabadon tesszük azt, amit Isten akar!”

„Arra vagyunk hivatottak, hogy azzá váljunk, amit eszünk, hogy »eucharisztikus« emberekké váljunk, vagyis olyanokká, akik már nem önmaguknak élnek, hanem akik tudják, hogyan tegyék életüket mások számára ajándékká.”

„A Lélek szétoztotta a prófétálás ajándékait Isten szent népében: ezért jó, ha mindenkit meghallgatunk.”

„Meghallgatni, megalázkodni, mások szolgálata alá állni: ez a kereszténység, ez az apostolkodás.”

„A megtorlás törvényének – amit te tettél velem, én visszaadom neked – helyébe Jézus a szeretet törvényét állítja: amit Isten tett velem, én viszonzom neked!”

„Jézus nem akar olyan tanítványokat, akik csak a betanult formulákat képesek ismételtetni. Tanúkat akar: olyan embereket, akik a reményt terjesztik a befogadás, a mosolygás, a szeretet által.”

Társadalom

„Egy társadalom egészségi állapotát a peremek alapján lehet megítélni.”

„A nők saját szemükkel nézik a valóságot, úgy, ahogy mi, férfiak nem tudjuk látni. Egy nő másképp lát egy problémát, másképp lát bármilyen dolgot, mint mi, férfiak. A kétféle látásmódnak ki kell egészítenie egymást, és fontos, hogy a megbeszéléseken ott legyenek a nők.”

„Az emberek és a természet nem állhatnak a pénz szolgálatában. Mondjunk nemet egy kirekesztő és egyenlőtlen gazdaságra, ahol a pénz inkább uralkodik, mint szolgál.”

„A közelség értékes balzsam, amely támogatást és vigaszt nyújt a betegségben szenvedőknek.”

„Minden férfinak, minden nőnek, akinek el kell vállalnia a kormány szolgálatát, két kérdést kell feltennie magának: Szeretem az embereimet azért, hogy jobban szolgálhassam őket? Alázatos vagyok, és mindenkit meghallgatok, különféle véleményeket, hogy a legjobb utat válasszam? Ha nem teszed fel ezeket a kérdéseket, a kormányzásod nem lesz jó.”

„A politika nemes tevékenység. Fel kell értékelnünk, hivatástudattal és olyan elkötelezettséggel kell gyakorolnunk, amely tanúságtételt, mártíromságot igényel, azaz meghalni a közjótért.”

„A jó katolikus beleavatkozik a politikába, A legjobbat nyújtja magából, hogy azok, akik kormányoznak, kormányzhassanak. De mi az a legjobb, amit mi fel tudunk ajánlani azoknak, akik kormányoznak? Az imát!”

„Megtanultam, milyen fontos látni a nagyot a kis dolgokban, és a nagy dolgokban is foglalkozni a kicsinyiségekkel.”

„Az előrelépés a gyökereinkhez való visszatéréssel kezdődik.”

„Nem szabad kategóriák szerint megítélni, ki a felebarátom és ki nem az. Legyél annak a fivérének vagy nővérednek a felebarátja, akit nehézségben látsz!”

„Vissza kell adnunk a fiataloknak a reményt, segítenünk kell az időseknek, nyitottnak kell lennünk a jövőre, szeretettel kell terjesztenünk. Legyünk szegények a szegények között. Be kell vonnunk a kirekesztetteket és békét kell hirdetnünk.”

„Ez korunk egyik legnagyobb kihívása: átállni egy olyan típusú fejlődésre, amely tisztelni tudja a teremtést.”

„Európa csak akkor lesz képes szembenézni a problémákkal, ha felvállalja saját kulturális identitását, ha Európa nemcsak a gazdaságról, a pénzről és a bürokráciáról szól.”

„Ha a banki befektetések visszaesnek, az tragédia, és az emberek azt mondják: mit fogunk csinálni? De ha az emberek éhen halnak, nincs mit enniük, vagy rossz egészségben szenvednek, az semmi.”

„Nem lehetsz hatalmi pozícióban, és nem teheted tönkre egy másik ember életét.”

„Irtuk ki a közöny és az önzés gonoszságát! Élesszük fel a reményt egy új, igazságosabb, testvériesebb emberiségnek, amelyben mindenki otthon érezheti magát!”

„Túl gyakran veszünk részt a közöny globalizációjában. Törekedjünk inkább a globális szolidaritás megélésére.”

„Minden fejlődésünk, minden jólétünk ellenére valójában a »fáradtság társadalmává« váltunk. [...] Széleskörű jólétet kellett volna teremtenünk, erre eltérjük az egészség szelektív piacát. A békének áthághatatlan határt kellett volna szabnunk, erre egyre több kíméletlen háborút látunk a védtelen emberek ellen. A tudomány persze fejlődik, és ez jó. De az élet bölcsessége valami egészen más, és úgy tűnik, az megrekedt.”

„Korunk megannyi szenvedése előtt az élet Ura ne találjon minket ridegnek és közönyösnek. Hidakat építsünk, ne falakat.”

„A kérdés nem az, hogy mit tud adni nekem a társadalom és a világ, hanem az, hogy én mit adhatok a testvéreimnek.”

„Ezt a világot örökségként kaptuk az előző generációktól, de kölcsönként is a jövő nemzedékektől, akiknek vissza kell majd adnunk!”

„Isten mindig megbocsát, mi emberek néha megbocsátunk, de a természet soha nem bocsát meg. Ha adsz neki egy pofont, ő is ad neked egyet. Azt hiszem, hogy túlságosan kizsákmányoltuk a természetet.”

„Amikor megtanulunk szolgálni, a figyelem és a gondoskodás minden gesztusa, a gyengédség minden megnyilvánulása, az irgalmasság minden cselekedete Isten szeretetének visszatükröződésévé válik. Így mi – mindannyian – folytatjuk Jézus munkáját a világban.”

Végül, de nem utolsósorban:

„Véletek és értetek mondom: Isten, áldd meg a magyart!”

(Források: citatum.hu; 777blog.hu; gazdagsag.hu; marieclaire.hu; pixabay.com)

A pünkösdi nyelvcsoda

Írta: Dr. Papp Tibor

Az emberi nyelv Istennek az egyik legcsodálatosabb ajándéka. Élnek olyan állapotok, amelyek különböző hangok által megértik egymást – de minél többet kutatják ezeket, annál világosabb lesz, hogy óriási az eltérés az emberi beszédhez képest. Mert az ember képes önmagát közzélni a beszéd segítségével. Meg tudunk szólítani egy másik embert, és be tudjuk őt, illetve amit mond, fogadni. A beszéd, a nyelv által képesek vagyunk közelíteni egymáshoz, képesek vagyunk közösséget alkotni. Ahol nem beszélgetnek egymással, ott idővel elhal a kapcsolat. Talán többen tudjuk, akik ezeket a sorokat olvassuk a világ minden részén, hogy milyen az, ha nem tudunk valakivel kapcsolatba lépni, mert nem ismerjük a nyelvet, amit beszél. Megkérdezzük, hogy merre kell továbbmenni, meg tudunk rendelni egy ételt, tudjuk köszönten az ismerősöket. De csak hosszabb idő és sok befektetett munka után válnak lehetségesek, hogy egy idegen ajkú ember előtt teljesen nyitottá lehessünk, illetve hogy őt befogadjuk.

De a kölcsönös megértés a saját nyelvünkön is lehet néha nehéz, sőt akár lehetetlen is. Különösen boldogok vagyunk, ha azt mondhatjuk: jól megértjük egymást. És ha valami nincs rendjén, azt mondjuk: nem értjük meg egymást. Lehet, hogy még szólnak egymáshoz, akik ezt mondják, mégsem tudnak közelebb kerülni.

A Szentírás első könyvében a nyelvek sokféleségének tapasztalatát egy elbeszélés formájában olvashatjuk. Mindannyian ismerjük a bábéli torony történetét. Az emberek egy égig érő tornyot akartak építeni, hogy nevet szerzenek maguknak. De Isten összezavarta a nyelveket – nem értették meg egymást, idegekké lettek és így szétszóródtak a világban.

Az Apostolok Cselekedeteiben az ellentétet olvashatjuk. Itt különböző nyelvű emberek gyűltek össze – és mégis mindannyian ugyanazt hallják: az új örömhírt, amelyben újra egymásra találtak. S ez az örömhír nem más, mint a megbékélés örömhíre, amit az Atya akart, Fiának önátadásával véghezvitt és most mindnyájunknak átad.

Az Atya minden gyermekét össze szeretné gyűjteni, de ez csak ott valósulhat meg, ahol a bábéli torony ellenkezőjét tesszük. Ha engedjük, hogy a mennyből ajándékot kapjunk. A megértés, Isten, önmagunk és embertársaink megértése a Szentlélekben történik. Isten mint adomány vagy ajándék – így nevezhetjük a Szentlelket. Ő csodát tud és akar tenni azokban, akik befogadják.

De térjünk vissza a beszédrel kapcsolatos tapasztalatokhoz. Akkor érezzük magunkat teljes értékű embernek, ha beszélhetünk valakivel, tehát ha nem maradunk meg önmagunknál, hanem másokhoz is közeledünk és szinte magunkból adunk egy darabot. Az ÉLETÜNKet nem élhetjük csak magunkban. Az a képességünk, hogy a nyelv, a beszéd segítségével közösséget teremtsünk, az Isten különleges ajándéka. Egész egyszerűen így mondhatjuk: abban a képességünkben, hogy tudunk szeretni és szeretetet elfogadni, ebben maga Isten van jelen. Az Ő lelke az, aki segít, hogy megértsük és megtaláljuk egymást. Ennek ellenére mi sokszor elzárkózunk ezen ajándék elől – ez az oka annak, hogy olyan sok ellenségeskedés van közöttünk.

Pünkösdkor azt ünnepeljük, hogy a megértés, az összetartás és egymás segítségének lelke újra a mienk. Pünkösdkor valósággyá lesz az, amiért minden létezik. A bűn szétválasztó hatalma megtört, Isten önmagát osztja szét közöttünk. Ő él bennünk és ez minden mozdulatunkban meg kell hogy látszódjék. Ha elfogadjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, felfedezzük, hogy egy Atyának vagyunk fiai és leányai; s ha ez így van: testvérek vagyunk.

Szent Pál többször beszél arról, hogy Krisztusban kell élnünk. Sokan gondolják úgy, hogy ebben a rohanó világban már az is valami, ha közel vagyunk az Úrhoz, és így ez a „Krisztusban valami” ideálállapot inkább, ami a papoknak való. Közel lenni valóban nem lebecsülendő eredmény. De: megértük-e már, hogy milyen a villamos ajtáját fogni és az mégis elhúzó? Közel voltunk, mégis kimaradtunk...

Nem sok rosszabb van annál, mint egészen közel lenni és mégis kívül rekedni. Ezért mondja Krisztus, hogy: „*Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad menyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik*”. Kérjük tehát mindig a Szentlelket, és aztán nem kell nagy érzésekre várnunk, induljunk el azonnal bármilyen nagyobb tett vagy bármilyen szürkének látszó nap felé. Mert Isten nem adja előlegbe a Szentlelket, hanem csak menet közben. Előlegbe nem veszi el a halálfélelmet sem, majd a halálunk óráján veszi el. Aki kéri és rögtön elindul szolgálni, annak adja Isten a Szentlelket.

Pünkösdi ünnepe egyszeri esemény, egyszeri ünnep, de a Lélekben való élet, a lelki élet mindennapi ünnep és állandó feladat.

Jézus, a gyógyító

Mohos Gábor püspök atya lelkigyakorlata Zürichben

Nagy öröm és hála töltötte el közösségünket, hogy Mohos Gábor püspök atya háromnapos látogatásra érkezett Zürichbe, és lelkigyakorlatot tartott „Jézus, a gyógyító” témában. A tartalmas napok testi-lelki felgyógyulást, elmélyülést és közösségi élményt is hoztak mindazoknak, akik részt vettek ezen az áldott alkalmon.

A lelkigyakorlat 2025. március 28-án, pénteken este kezdődött keresztútval és szentmisével, amelyet követően püspök atya első elmélkedését hallhattuk. Isten gondoskodó szeretetéről beszélt, amit a zsidó hagyományban ünnepelt szederes-

lehetőség nyílt kérdésekre, személyes megosztásokra is.

Különleges ajándék volt, hogy vasárnap délelőtt még egy elmélkedést hallgathattunk, amelyben püspök atya kiemelte, hogy Jézus minden emberhez személyesen és érthetően szól – üzenete mindig friss és életet adó. Ahhoz azonban, hogy meghalljuk, nyitott szívvel és belső figyelemre van szükségünk. Értékünket nem a világ mércéje határozza meg, hanem az a tény, hogy Isten mindannyiunkat ugyanazzal a mély, feltétel nélküli szeretettel szeret.

tén túlszorduló borospohár képével illusztrált – egy szeretet, amely mindig bővegesebben árad, mint amennyit el tudunk fogadni.

Püspök atya arról beszélt, hogy neurotikus nyugati világunkban gyakran azt hisszük, egy tökéletes helyre, állapotra van szükségünk a boldogsághoz. Valójában azonban lelkünk sebzettsége az, ami gyógyulásra vár – és ezt a teljességet csak Isten örök és feltétel nélküli szeretete tudja meggyógyítani.

Szombaton és vasárnap délelőtt a résztvevők több mély, személyes hangvételű elmélkedésen vehettek részt. A vérfolyásos asszony története rávilágított arra, hogyan ismerhetjük fel sebeink és lemaradásaink mélyebb gyökereit, valamint azokat a sémákat, amelyek újra és újra fájdalmas tünetekben törnek felszínre. A tanításokat kiscsoportos beszélgetések, közös ebéd, szentségimádás és szentmise egészítette ki. A lelkigyakorlat második napja egy kötetlen fórumbeszélgetéssel zárult, ahol

A déli püspöki szentmisén a zürichi magyar katolikus közösség teljesen megtöltötte a templomot. A szertartás különleges ünnepé vált, hiszen püspök atyával együtt négy magyar paptestvér koncelebrált, köztük három vendég atya is – ezzel is emelve az esemény ünnepélyességét és örömet. A magyarság minden korosztálya jelen volt: sokgyermekes családok, az '56-os magyarok, valamint a közösség minden tagja, akik hálás szívvel köszönték meg ezt a felemelő és megerősítő élményt. A délután folyamán püspök atya felkereste Flüei Szent Miklós emlékhelyét, Svájc szeretett védőszentjének szülőföldjét – ezzel is kifejezve érdeklődését az ország lelki öröksége iránt.

Hálás szívvel köszönjük püspök atyának, hogy eljött hozzánk, megosztotta velünk tanítását, és jelenlétével megerősítette közösségünket. Isten áldása kísérje bővegesen ezt a szolgálatát is!

Vörös Andrea

Már jó néhány hete lapozgatom Dudás Róbert Gyula *Magyar katolikus papok Észak-Amerikában* (Budapest, Magyar Egyháztörténeti Enciklopédia Munkaközösség, 2020) vaskos kötetét, az USA-ban és Kanadában szolgálatot ellátó római és görögkatolikus magyar, magyar származású, valamint magyarul beszélő lelkipásztorok mintegy két évszázadot felölelő történeti névtárát. A kötetben a neveket olvasva jó néhány személyes ismerősre is bukkantam (álljon itt néhány név a teljesség igénye nélkül: Tűz Tamás, Galambos Ferenc Ireneus OSB, Somfai Béla SJ, Füzes Zalán OFM, Kiss Máté OFM, Kiss Barnabás OFM, Rakaczky Andor, Márton Bernát O.Cist, Baránszky Tibor, Farkasfalvi Dénes O.Cist, Orsi László SJ, Végvári Vazul OFM, Békés Gellért OSB, Hites Kristóf OSB).

Hites Kristóf az észak-amerikai magyarság kiemelkedő jelentőségű személyisége, hat bencés társával ő alapította meg Kaliforniában a *Wotside Priority*-t, amelynek tizenöt évig az igazgatója is volt. Személyes megismerkedésünk története elé a következők kíváncsiak.

1779. május 11-én életét adta Amerika függetlenségéért Kovács Mihály huszárezredes, akit az amerikaiak a charlestoni csatában mutatott hősiességéért ma is legendaként tisztelnek. Az amerikai magyarság a bicentenáriumra (1979. május 11–12.) a dél-karolinai Charlestonban nagyszabású ünnepségsorozatot rendezett, amelyre meghívták a világ minden szegletéből a magyar egyesületeket Ausztráliától Argentínáig. A szervezők az ünnepség fővédnökeként Wass Albertet, az ünnepségek szóvivőjeként pedig Hites Kristóf bencés szerzetest kérték fel. Miután édesapám öccse, dr. Udvardy Tibor hadtörténész, tábornok is a szervezők között volt, így én is meghívást kaptam.

Gondolatmorzsák egy könyv forgatása közben (3.)

Még nem kezdődtek el az ünnepségek, amikor nagybátyám egy autókulcsot nyomott a kezembe, majd mondta, hogy menjek a repülőterre, mert érkezik a ferences atya. A landoló gépnél azonban egyáltalán nem láttam barna csuhás barátot, ellenben melém szegődött valaki papi civilben, oldalán tenisztűvel, akiről pillanatokon alatt kiderült, hogy ő az általam várt atya (nem ferences, hanem bencés szerzetes). Bemutatkozásom után – ez közvetlenségére oly jellemző volt – gyorsan nekem szegezte a kérdést: tudok-e teniszezni (több mint tíz évvel később, amikor Kristóf atya Pannonhalmára hazatelepült, egy öregdiák találkozon felelevenítettük közös emlékeinket, így az akkori teniszcset is).

Hites Kristóf Endre a Komárom megyei Csicsó községben született 1913. augusztus 26-án. Huszonegy éves korában, 1934. augusztus 6-án lépett be a Pannonhalmi Szent Benedek Rendbe. 1938. augusztus 15-én ünnepi fogadalmat tett, majd szeptember 11-én pappá szentelték. Teológiai tanulmányainak befejezése után a Pázmány Péter Tudományegyetem hallgatója volt, ahol latin–magyar szakos tanári oklevelet kapott, majd a prágai Károly Egyetemen 1940-ben teológiai licenciatust szerzett. 1943–1945 között Sopronban a Bencés Gimnáziumban tanított, majd áthelyezték a Révkomáromi Bencés Rendházba és gimnáziumi tanári, illetve igazgatói feladattal bízták meg. Az egyházi iskolák államosítása után – mivel Csehszlovákiában is lehetlenné vált a szerzetesrendek működése – emigrációba kényszerült. Az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában, a San Francisco mellett lévő – a már említett

– Wotside-i apátságban töltötte életének és munkásságának legnagyobb részét. Közben a clevelandi John Carrol Egyetemen pedagógiai mesterfokozatot szerzett.

Amerikai tevékenységének egyik legfontosabb területe a felvidéki kisebbségi magyarság érdekeinek védelme és a nyilvánosság számára történő megfogalmazása volt. Amikor Magyarországon teljes volt a hallgatás, ő a Csehszlovákiai Magyar Nemzeti Bizottmány nevű szervezetbe tömörült társaival együtt írásaiban az egész emigrációs magyarság elé tárta a kisebbségben élők nehézségeit és a magyarságot ért igazságtalanságokat. Cikkei rendszeresen jelentek meg a *Magyar Katolikusok Vasárnapjában*. Elindította és anyagilag is támogatta a *Rákóczi Hírnöke* című lapot, és – amerikai tartózkodása idején – nemcsak az amerikai, hanem a világ jelentős emigrációs vezetőivel is aktív levelezésben állt. Éveken keresztül megjelentette a *Kettős Járom Alatt* című, a csehszlovákiai magyarság sorsával foglalkozó hírlevelet.

Bámulatosan össze tudta fogni az amerikai kontinensen szétszóródott magyarságot, neve ismert volt, és az sem véletlen, hogy nagybátyám pontosan őt kérte fel az ünnepségek főcelebránsának és szónokának. Nemsoká sokakat tudott mozgósítani, de jelentős anyagi támogatást is szerzett amerikai és magyarországi szervezeteknek, többek között az akkor induló Pázmány Péter Katolikus Egyetemen is. Lelkes cserkész, a külföldi magyar cserkészszövetségek nemcsak angol nyelvű, hanem magyar történelmi könyvek kiadásának is kezdeményezője és támogatója volt.

Végül még egy személyes élmény. Nekem, a vasfüggöny mögött érkező óhazai polgárnak örökké emlékezetes marad az az ünnepségeket megnyitó szentmise, amelyet ugyan a charlestoni püspök celebrált, de a homíliát Kristóf atya mondta. Nem lehet szavakba önteni és visszaadni azt a szentbeszédet, azokat a szép, kifogástalan magyarsággal megfogalmazott lelkesítő szavakat, amelyeket a zsúfolásig megtelt templomban lévő és a templom előtti téren rekedt honfitársaink hallhattak. Ahogy láttam, nem csak nekem csordult ki a szemem sarkából a könny.

Kristóf atya 1998 szeptemberében Magyar Örökség-díjjal részesült. Rendtársa, Korzenszky Richárd a laudációjában többek között a következőket mondta: „*Hites Kristóf sugárzó egyéniség. Elkötelezetten magyar az amerikai világban, s az emigrációban nemcsak a szétszórtságban élő magyarság sorsát tartotta szíviügyének, hanem a gyökereihez mindig ragaszkodva felvidéki magyarnak vallotta és vallja magát. Távol állt tőle a magyarkodás, mert gyökeresen magyar volt az idegen világban is. És úgy tudott igazán magyar lenni, hogy ugyanakkor széleskörű humán műveltség birtokában tisztában volt a kultúra egyetemességének erejével. Az egyre ritkábban található igazi egyéniségek tiszteletreméltó képviselője hosszú, küzdelmes, mellőzéseket is megtapasztalni kényszerült gazdag életútjával.*”

Pannonhalmán 1999. május 26-án adta vissza lelkét a Teremtőnek és ott is temették el. Búcsúztatásán hálát adtunk a Gondviselésnek, hogy a karizmatikus, a magyarság sorsáért aggódó bencés tanár barátai lehetünk, vendégszeretetét élvezhetjük.

Udvarhelyi Olivér

Három kimagasló, utat mutató egyéniség

Éva, Héra és Mária vallási szempontból és társadalmilag is hatásosan formálta a mai nyugati nő életszemléletét

A klasszikus görög/római mitológia, majd a zsidó és a keresztény vallások ragyogó nőalakokat mutattak híveiknek, akik az adott vallás filozófiáját, erkölcsi rendjét, valamint a híveket hatékonyan befolyásolták, formálták. Példának említhetném többek között az istennőket, mint Athéné vagy Démétér, az Ó-Testamentumból Sárát, Rebekát, Juditot, Ruthot vagy a későbbi szent asszonyok és mártírnők egész légióját. De mivel egy ilyen ismertetés több kötetes tanulmányt igényelne, jelen írásomban mindössze három női alakra térek ki, akik nemcsak vallási szempontból, de társadalmilag is hatásosan formálták a mai nyugati nő életszemléletét. Kimagasló egyéniségükkel rávilágítanak a modern nő problémáira, mi több utat is mutatnak. Három merőben eltérő egyéniség, három különböző szemlélet, amelyet a ma asszonya több-kevesebb sikerrel szeretne egyesíteni az életében. Időbeli sorrendben: Éva, Héra és Mária.

Éva

Ádám és Éva furcsa két ember volt, talán nem is nagyon illettek egymáshoz, de hát nemigen volt választásuk. Nézzük őket közelebbről.

Ádám, legalábbis amennyit az Írásból tudunk róla, senkiben sem kelt különös csodálatot. Akarat nélküli alaknak tűnik. Nem tudjuk, mit csinált egész nap a Paradicsomban, de nem valószínű, hogy bármilyen maradandót alkotott volna, sőt valószínűleg nem is dolgozott, hiszen minden az ölébe hullott. A húsevők vadásztak, a madarak fészket raktak, a méhek gyűjtögettek, a tücskök ciripeltek, de ő nem vadászott és nem volt földműves sem. Nem valószínű, hogy ciripelt volna. Talán csak evett és heverészett egész álló nap. Homályos az alakja. Ádám mint egyéniség nem volt éppen elbűvölő. Nem volt saját kiforrott akarata, nem voltak elvei, nem volt

Forrás: Pixabay.com

ura a helyzetnek. Amikor asszonya felajánlotta az almát, gondolkodás és komoly vita nélkül elfogadta. És miután az Úr kérdőre vonta, gyerekesen Évára kente a kezdeményezést és nem vállalt felelősséget az elkövetett bűnért.

Mivel őseink hatásosan belénk nevelték a munkaetikát, ezért általában megvetjük a huzamosan dologtalan embert. Talán a Paradicsom-történetnek az engedelmesség és az azt követő nyomorúságon kívül van egy másik üzenete is, méghozzá az, hogy a felelőtlen henyélés nem adhatja meg az élet tartalmát. Úgy hisszük, az Úr nemes célokra és küzdelmekre teremtette az emberiséget, nem pedig semmitmondó és kényelmes időöltésre. Lásd Madách hatalmas mondatát: Ember küzdj!

Az Úr többet vár el legkedvesebb teremtményeitől, mint semmitmondó henyélést.

Igaz ugyan az is, hogy Ádám rövidesen a kiutasítás után már rájött a munka ízére, de az kérdéses, hogy jobb lett-e a világ, amikor a henyélést felváltotta munkára. Mert ugyan sok mindent kitalált időközben, például a kereket meg a földművelést. Távolságokat tudott kiszámolni, időmérőket alkotott, számítógépet, okostelefont készített, előállított különböző védőoltásokat. Fel tudta térképezni az ember testét, és felküldte az embert a holdra. Sőt fedett sípályát tudott építeni az egyenlítőnél 25 fokra Afrikában.

Azonban buzgó munkássága jobbra csak materiális előnyöket adott a világnak, de az is való igaz, hogy vannak (és mindig voltak) kimagasló, csodálatos egyének, akik nyilvánvalóan felfedezték az örök igazságot, hogy az embernek lelke is van és azazal is kell törődni. Ez azonban nem általános tünemény, hanem inkább egyre ritkábban fordul elő. Ugyanis ha az emberiség évezredek alatt megemésdett volna, akkor nem mondanánk, hogy életünket a „siralom völgyében” töltjük el, és az élet inkább hasonlítana a paradicsomi viszonyokhoz. Sok-sok évezred próbálkozása után földünk lakosságának a fele még mindig éhez, valahol mindig kisebb-nagyobb háborúk dúlnak, a béke, illetve békesség fogalma még ott is ismeretlen, ahol nincs éppen háború. A kölcsönös kizsákmányolást gazdaságpolitikának nevezzük, és még a nyugati államok sem tudták megoldani sem az egészségügyet, sem az öregek méltó ellátását.

Amikor mély és fájdalmas döbbenettel hajtunk fejet olyan helyek említésén, mint például Dachau, Katyn, Belsen-Belsen, Gulág, Srebrenica, Recsk vagy az Andrássy út 60, de a háborút pártoljuk, akkor úgy érezzük, hogy valami rettenetesen hiányzik az

Ádám alkotta civilizációból, mert az erkölcsi és bizonyos értelemben a szellemi töltet egyre jobban hiányzik az életünkben. Technikai szempontból fantasztikusan előrehaladtunk vagyunk, de lelkiileg csődöt mondtunk. Ehhez képest a paradicsomi henyélés sokkal kívánatosabbnak tűnik.

A világ már sírni sem tud. Ennyit Ádámról.

Éva más volt. Valószínűleg ő sem jeleskedett kimagasló tettekkel, de nyugtalan és kíváncsi volt, vagy ha jobban tesszük: tudásvágya erősen kifejtett. Hatalomra vágyott. Merész is volt, és valószínűleg már unta mind az életét, mind a párját, aki csak volt, igények nélkül elfeküdt, mint üres ígéret a fiókban. Évának viszont határozott igényei voltak, hiszen minden nőbe beleprogramozták, hogy erős férfit keressen magának, olyant, aki képes a fészket felépíteni és megvédelmezni. Éva úgy gondolhatta, ha az Úristen Ádámot tette meg a „teremtés koronájának”, akkor a teremburáját, viselkedjék úgy, ahogyan az egy nagyúrhoz illik. Fel akarta rázni poshadt semmittevéséből és jelentéktelenségéből.

Nem tudjuk, mit gondolt, amikor a tiltott gyümölcsöt felajánlotta. (A Bibliában szó sincs almáról, azt már a későbbi festőművészek adták hozzá.) Társat akart a hatalomban és tudásban? Vagy csak bűntársat keresett, hogy a végén ne maradjon egyedül a pácban? Erről nem szól a történet.

Azt sem tudjuk igazán, hogy mit jelképez a tiltott fa gyümölcse (sokszor mint a „tudás” fájának a gyümölcse van feltüntetve). Talán ez valójában egy korai, de meg nem értett, szimbolikus utalás az evolúcióra? A Paradicsomban bűn nélkül éltek, mert akárcsak az állatok, ők sem ismerték a jó és a rossz fogalmát, tehát nem tudtak büntetést elkövetni. Egy kutya, mert állat, nem képes bűnözni, még akkor sem, ha a neki idegen, emberi szabályokat megszegi, amelyet mi véteknek minősítünk és a perzsaszőnyegünk bánja, de ez a kutyanak semmi esetre sem bűn.

Idővel azonban az ember fejlődése, evolúciója elérte azt a pontot – az Írás szerint akkor, amikor evett a gyümölcsből –, ami után már tudatosan felismerte az erkölcsi jót és a gonoszt. Ez volt a tudás, amitől a Teremtő talán meg akarta kímélni az emberiséget, ezért volt tiltott a gyümölcs. Végtelen bölcsességében tökéletesen tudta, hogy innen nincs már visszaút; ezután a világ végéig az emberiségnek mindig döntenie kell az adott lehetőségek között, és ha rosszul dönt, csak magát kárhoztathatja. Azt is tudta, hogy kedvelt teremtményének kevés jutott a morális szilárdságból, és nemhogy elkerülné a bűnbe vezető utat, hanem inkább még keresi is.

Azon a kora őszi napon a Paradicsomban egycsapásra (ha az almasztorit választjuk) vagy fokozatosan (ha az evolúciót fogadjuk el) megszűnt a szabadság, a felelőtlenység, a paradicsomi boldogság, a kedélyes henyélés. Lelkiismerete (ami nem mindig kényelmes útítárs) ezentúl állandó jelleggel kínozza – habár a Szép Új Világban ezt lassacskán sikerül magából kiölni, hol a pszichiátria segítségével, hol gyógyszerekkel, máskor tévhitűségeik eredményeként.

Azért, hogy élete még komplikáltabb legyen, az Úr szabad akaratot adott neki, ami éppen olyan visszavonhatatlan és örökkévaló törvény és ajándék, mint például a gravitáció. Így aztán az emberen múlt, hogy megmarad az ártatlanságában vagy vállalja egy küzdelmes élet minden kínját, vesztőjét és az engedelmesség ódiáját.

Éva, a nyugtalan, ezt az utat választotta. Ádám boldog és megelégedett volt a status quo-val és nem akart többet. Éva viszont kíváncsi volt, és valószínűleg már akkor is gyenge lábán állt az előrelátással, és talán nem gondolta végig, hogy mekkora ára lesz ennek a „tudásnak”. Vagy egyszerűen csak tovább akart lépni. Nem tudjuk. Mindenesetre sikeresen megalkották a világ első disztopiáját.

Ezek után sürgősen fügefalevélbe öltöztek, mert immár megszületett a szégyenérzés is, elbújtak az Úr elől, aztán elveszítve paradicsomi-állati ártatlanságukat, nekiláttak az élet problémáinak megoldásához. De együtt maradtak. Amúgy sem volt lehetőségük a választásra. Ez a fajta kísértés akkor még nem létezett.

Manapság változik a helyzet: az ősi intézmény, a házasság veszélyben van. A világ hemzseg a kíváncsi Éva kíváncsi lányaitól, akiknek a munka, a tudás, a karrier, a hatalom egyre fontosabb. Ezért tekintjük Évát a felvilágosult, karriert betöltő modern nő őspanyjának.

Hiba lenne, ha többet kér az életből? Aligha. A tudás megszerzése megbabonázta, új utakat keres, és az eredményt láthatjuk a szétzilált családokban, a szerencsétlen, lelkielcsúszott gyermekek sorsában és nemritkán az agyonstrapált Éva fáradt arcán.

Ugyanakkor nem feledhetjük azt sem, hogy napjainkban – kezdve mintegy a múlt század közepétől – egyre kevesebb családfő tudja egymagában megteremteni az anyagiakat a család kiadásaira, a gyermekek továbbtanítására, a nyugdíjas évek biztosítására. Túlságosan gyakran a nő kénytelen házon kívül IS dolgozni, akár akar, akár nem és teljesen függetlenül a benne lappangó ambícióitól. A többi aztán jön magától, egyik a másik után, beleértve a lelki vagy fizikai hiányosságokat, ami gyakran válásban végződik.

El lehet gondolkodni azon, hogy ez talán a civilizáció degenerációját jelzi, vagy esetleg új reményeket kelt, amikor az emberiség eddig elhallgatott, elnyomott felének teret ad, hogy újabb dimenziókat adhasson az életnek ezen a végszűjtött bolygón? Az sem mellékes, hogy amennyiben tudomásul vesszük Éva új igényeit, mennyiben van lehetősége a kettős életre, mennyi segítséget kap?

Héra

A klasszikus ókorban Zeust, a görög főistent tekintették az emberiség teremtőjének és atyjának. Bölcs volt, hatalmas, valódi extrovert, mindenre odafigyelt, mindent uralt, mindenre gondja volt, ezért az érdeklődési köre és játszótéere az egész kerek világ lett. Dühöngött benne az erő és az élet, mindennel és mindenivel kapcsolatban akart lenni, mindent megtermékenyíteni, mindent magáénak tudni. Ma is vannak ilyen férfiak – különösen a nagy hadvezérek, államférfiak és művészek között találjuk őket. A különbség csak annyi, hogy míg ma a média mindent kiterget és hangosan csámcsog a zsiros híreken, hajdanában Zeusz oda-csördített egyet a mindig keze ügyében tartott villámmal és a dolog el volt intézve. A nép mit sem tudott róla és nem izgatta a kedélyeket.

Felesége, Héra, gyönyörű, okos asszony, igazi királynő, istennő, a család őrzője volt. Szerette az urát, mint ahogyan Zeusz is szerette őt – gondoljuk

csak el, a mézeshetek háromszáz évig tartottak!!! –, mégis mi Hérát főként izzó féltékenységeről és könyörtelen bosszújáról ismerjük, amivel riválisait büntette. Féltékenységi rohamai olimposzi méreteket öltöttek.

Mi tagadás, modern felvilágosultságunkban ezért kicsit le is nézzük. Manapság illetlenségnek számít a féltékenység. Ezt Szent Pál is megerősítette (Első levele a korinthusiakhoz 13., amely szakaszt úgy ismerünk, mint a Szeretet himnuszát). A modern pszichológusok – általában férfiak – lelkesen támogatják a Pál-os elképzelést, és ezzel, Uram bocsáss, bizonyos fokú szabadságot engedélyeznek önmaguknak. Szerintük a féltékenység nemcsak a szeretet és a bizalom

hiánya, hanem jellemhiba, betegség, amit gyógyítani kell.

Ezzel szemben Héra szerint az építő féltékenység alapos gyanún alapuló felháborodás, a fészkek féltése, és mint a család összetartó ereje ezt a veszélyt nem tűrhette. Amikor pedig Héra féltékeny volt, nem gyanúra alapozta, hanem valós tényekre. Sohasem tévedett.

Héra tökéletesen tisztában volt a helyzettel, és ha a Mitikasz csúcán lettek volna pszichológusok, vagy Szent Pálok, velük is éreztette volna isteni haragját, úgy, hogy azoknak torkukon akadt volna a szó. Amikor Zeusz ostorozta és riválisait büntette, akkor az otthona integritásáért harcolt; így volt képes hűtlenkedő férjét többé-kevésbé pórázon tartani. Amikor Zeusz mégis elvándorolt, azért mindig vissza tudta húzni magához. És Zeusz, legyünk őszinték, félt is tőle – azért volt kénytelen titkolózni, ügyeit lehetőleg Héra háta mögött intézni, és szerelmeit, esetleg önmagát is, időnként átváltoztatni, hogy pillanatnyi választottját felismerhetetlen formában és külső zavarás nélkül tudja megkönyökeztetni. Hívésének jogos dühétől félve ott maradt, ahol lennie kellett.

Nem valószínű, hogy olyan nagyszerű asszony, mint Héra, komoly veszélyt vagy riválist látott Lédában vagy a többi alkalmi könnyűvérű madárban, akik hatalmas és univerzálisan csodált hitvese körül repdestek, mint molylepkék az éjjeli olajlámpa körül, de nem tűrhette a betolakodókat. Ha Héra nem lett volna féltékeny és nem harcolt volna családja sérthetlenségéért, semmi vissza nem tartotta volna Zeust kalandjaitól, és az életük széthullott volna, mint manapság számtalan házasság.

Mint a fájdalom és a láz szükséges a testnek, hogy észrevegye a betegséget, úgy a féltékenység is szükséges, mert, mint piros riasztólámpa, idejében figyelmeztet és megóvja a házasság intézményét a kudarctól. A házasságban semmiféle harmadik személynek nem lehet helye – sem mint szerető, sem mint ájtatosan lelkiző barátnő vagy ártatlan pártfogott, sem, mint hatyú vagy egyéb. Különösen óvatosságnak kell lennie az olyan asszonynak, akinek a párja amolyan Zeusz-leszármazott.

Felebaráti szeretetben, anya-gyermekszeretben valóban nincs helye a féltékenységnek, de párkapcsolatban elengedhetetlen kellék (a pszichológusok ellenére).

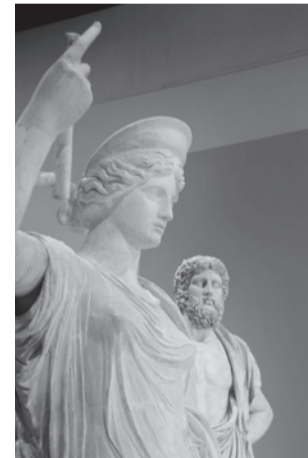
Mi, modern asszonyok, legalábbis a múlt század közepéig inkább voltunk Héra lányai, mint Évák. Családcentrikusak voltunk. És mennyire volt ez fontos? Éva bevonult a dolgozó seregébe, így a nap legalább egyharmadát elvonta a családtól, miközben önmagát és házastársát is kiszolgáltatta a mindenütt jelenlévő kísértéseknek. De Héra otthon maradt és éber féltékenységgel őrizte és egyben tartotta a családot. Ezért az ő gyermekei istenek és istennők lettek, viszont tudjuk, hogy mi lett Ádám és Éva gyermekeiből: halmozott katasztrófa.

Kinek volt igaza: Hérának vagy Évának? Nem tudjuk, és a kérdés megoldatlannak látszik. Ez a mai családpolitika egyik legsúlyosabb kérdése: zárjuk el a nőket, mint azt az iszlám teszi, hogy a négy falon kívül más horizontjuk ne legyen? De akkor milyen lesz a világ sorsa, mert milyen gyermekeket tudnak az ilyen állatsorban élő asszonyok nevelni? Újabb kis állatkákat? Vagy engedjük

őket szabadon, amerre tehetségük és adottságuk vezérli őket, mint Évát? És akkor mi lesz a családdal? Káinokat nevelnek majd?

Nem szabad megvetni a féltékenységet, mert fontos szerepe van az élet kialakításában, illetve a család megőrzésében. Héra a példa, aki nem tűrt el semmiféle betolakodást, mert neki a család volt a legfontosabb. Valóban, ha szeretünk valakit, akkor nem tűrünk el mindent, mert a szeretetnek egyik funkciója az, hogy minden téren gazdagodjunk és gazdagítsuk egymást – és a sok békétűrés nem alkalmas arra, hogy a másik a legszebben fejlődjék. Akkor pedig két ember csak egymás mellett él, de nem egymásért.

(folytatás az 5. oldalon)

Forrás: Pixabay.com

Gyermekeknek

Hitvallás – nyáron is

Ezekben a napokban a végéhez érkezik a tanév, a diákok hamarosan kézhez kapják a – remélhetőleg kitűnő – bizonyítványaikat, az iskolák kapui bezárnak, az iskolatáskákat és tankönyveket egy időre elfelejthetik a fiatalok – egyszóval itt a vakáció!

Nemcsak a tanóráknak int búcsút ilyenkor a gyermekesreg, hanem az iskolai vagy plébániai hittanóráknak is. Bizom benne azonban, hogy a „tananyag”, Egyházunk hite a nyári szünetben is velük, Veled marad, kedves Olvasó! Ha egész évben lelkesen és örömmel jártál a hittanórákra, és ami még fontosabb, a vasárnapi szentmisére, akkor miért ne találkoznál Jézussal a vakáció ideje alatt is? Sőt lásd meg ebben a lehetőséget: tegyél tanúságot hitedről, legyél modern hitvalló!

Ha nyár, akkor nyaralás, akár családdal, akár iskolai táborban, esetleg baráti társasággal. Ahol bizony valószínűleg nem mindenki vallásos. Akad a közömbös az istenhit iránt, sokan egyenesen ellenségesek. Én is voltam már olyan társaságban, ahol nem „divat” a vallásosság, ahol az a „nagyfiú”, aki kigúnyolja azt, aki például templomba és hittanra jár. Hajlamosak vagyunk ilyenkor csendben elbújni, hallgatni. Rossz érzés kikölni a sorból, kiközösítettnek lenni.

Ezt az érzést biztosan ismerte Szent Péter apostol is, az első tanítvány, akit Jézus elhívott s akire később rábízta az Egyház vezetését. Péter a köszikla. Pedig nem volt mindig „sziklakeményesgű”, törhetetlen, hajlíthatatlan... Félelem járta át a szívet a főpapok udvarában az utolsó vacsorát követő éjszakán. Félt, hogy mi történik vele, ha kiderül, hogy ő is a Názáreti Jézus tanítványa. Akár őt is elítélhették volna – ettől való félelme miatt tagadta meg Krisztust.

Te is kerülhetsz hasonló helyzetbe, még ha csak átvitt értelemben is: ha a nyári táborban a társaid le akarnak beszélni arról, hogy részt vegyél a szentmisén, vagy akár kigúnyolnak, kiközösítenek emiatt, mit teszel? A „nagycsütörtöki Péter” módjára megtagadod Jézust? Szent Péter apostolt végül, hosszú élete végén, keresztre feszítették a hitéért. Már nem félt megvallani Jézust. Neked, nekünk is ez a feladatunk: mindig hű maradni hitünkhöz, még akkor is, ha néha kellemetlenséggel jár – a nyári szünetben is!

Kovács Péter

Két mesés történet, amely akár igaz is lehetne

Berci és az őrangyal

Berci lassan feltápáskodott a földről. Megütötte magát – nem nagyon, de azért sajgott a válla. Otthon édesanyja rögtön észrevette, hogy valami nincs rendben.

– Mi történt, Berci? – kérdezte aggódva.
– Anyu, ne haragudj! Nem másztam magasra... csak az első ágra. Leestem a diófáról.

– Nahát! – mondta az anyukája, de nem szidta meg. Inkább megkérdezte:

– Hogyhogy az őrangyalod nem vigyázott rád?
– Őrangyalom? – kerekedtek el Berci szemei. – Nekem olyanom is van?

– Persze! Mindannyiunknak van – bólintott az édesanyja. – Emlékszel, amikor kilöttyent a forró víz? Épp csak megégettem az ujjamat. Pedig lehetett volna sokkal rosszabb is! Az őrangyalom megsúgta, hogy álljak messzebb, és én úgy is tettem.

– Nahát! – csodálkozott Berci. – Talán ő súgta nekem is, hogy ne másszak feljebb... Volt egy olyan érzésem.

– Biztosan! – mosolygott az anyukája. – És most lehet, hogy nem is azért lógatod a válladat, mert megütötted... hanem mert az őrangyalod még mindig ott ül rajta!

– Figyelj csak! – súgta izgatottan. – Nem hallasz semmit?

Berci elhallgatott, majd halkán megszólalt:
– Nem... Vagyis... de! Mintha azt mondaná, hogy van nekem látható őrangyalom is.

– Tényleg? Ki az? – kérdezte az anyukája kíváncsian.

– Hát te, anyu! – felelte Berci és átölelte az édesanyját. – És azt súgja nekem, hogy amikor ő nincs mellettem, hallgassak rá.

– Mert ketten vigyázunk rád? – mosolygott az anyuka. És apu? Ő talán nem? Vagy a mama?

Édesanyja megsimogatta Berci haját.

– Hiszen egy egész mennyei sereg vigyáz ránk – suttogta. – Csak meg kell tanulnunk meghallani őket.

Berci elgondolkodott. Aztán boldogan elmosolyodott.
– Azt hiszem... már hallom is.

Dufek Mária, Párkány

Berci és Jónás

Berci nem akart iskolába menni. Mindig csak figyelni, felelni, tanulni... Hát nem jobb volt az óvodában? Ott csak játszottak és játszottak. Na meg néha verset tanultak, de az nem volt olyan nehéz.

Lekuporodott a földre és durcásan összefonta a karját. Édesanyja nem ráncigálta, nem szidta. Tudta, hogy van idejük ezt megbeszélni. Leguggolt mellé és halkán mesélni kezdett:

– Tudod, volt egyszer egy Jónás nevű próféta. Isten azt kérte tőle, hogy menjen el Ninivébe, és figyelmeztesse az embereket, hogy fogadjanak Istennek szót. Jónás azonban nem akart menni. Inkább egy ellenkező irányba tartó hajóra szállt.

Berci kíváncsian felnézett.

– És mi történt vele?

– Hatalmas vihar támadt! A hajósok megijedtek, és amikor kiderült, hogy Jónás Isten megbízása elől menekül, a tengerbe dobták. De Isten nem hagyta magára. Egy nagy hal lenyelte és három napig a gyomrában tartotta. Ott Jónás rájött, hogy nem érdemes ellenkezni, mert Isten útja mindig a legjobb.

Berci ráncolta a homlokát.

– Aztán mi lett?

– A hal végül partra tette. Jónás elment Ninivébe és elmondta az embereknek Isten üzenetét. Ők pedig hallgattak rá és minden jóra fordult. A félelmei nem igazolódtak be.

Édesanyja elmosolyodott.

– Nem lehet, hogy te is feleslegesen aggódsz? Néha a dolgok sokkal jobban alakulnak, mint ahogy elképzeljük. Nem próbálnád te is nagyobb hittel kezdeni a napot?

Berci elgondolkodott. Aztán sóhajtott egyet, felvette a cipőjét és elindult az ajtó felé.

– Jó, megpróbálom... de azért remélem, hogy ma nem történik semmi rossz!

Édesanyja mosolyogva nézett utána.

– Én is remélem – súgta maga elé.

Dufek Mária, Párkány

Három kimagasló, utat mutató egyéniség

(folytatás a 4. oldalról)

Hérának nem voltak világraszóló ambíciói, de akár egy tigris, úgy védte az urát és a családja egységét minden betörni készülő ármánytól.

De a modern Éva sem mellőzhető. Sem abban a szerepében, amikor intelligenciájával, adottságaival, törekvéseivel, kíváncsiságával értéket ad a világnak, sem abban, amikor a férfi mögött áll (nem üres klisé a mondás, hogy minden nagy férfi mögött egy nagyszerű asszony áll), sem akkor, amikor nyugtalan, tudás utáni vágyakkal gazdagított génjeit továbbadja fiainak vagy amikor műveltsége folytán okosan neveli lányait. A modern nő olyan műveltségben részesült, amiről nagyszülei aligha álmodhattak, és ha engedik, megállja a helyét a férfiak által dominált világban is. Sok mindent tud, csak éppen azt nem, hogyan lehet mindent beilleszteni az egyetlen életbe úgy, hogy sem ő, sem azok, akiket az Isten rá bízott, ne szenvedjenek kárt.

Mária

És végül az időrendben megjelenik a harmadik ragyogó alak, Mária, az Istenanya. Teljes egészében hiányzik belőle Héra izzó vadsága vagy Éva kíváncsi törekvése. Családját csendes szeretettel látja el. Mária a szelídség, a türelem, az engedelmisség és az erő ragyogó példaképe. Mária az, aki megtanít szeretni, engedelmesen szenvedni, és az utolsó leheletig kitartani amellett, akit szeretünk.

Szelíd engedelmissége úgy szólván minden valamire való reneszánsz festőt megihletett. Különösen érdekes és beszédes a három festmény az Angyal üdvözléséről: Leonardo da Vinci és Sandro Botticelli festményei, (mindkettő Firenzében az Uffiziben) és El Greco mesteri képe a budapesti Szépművészeti Múzeumban. Érdekes módon mind a három képen a fiatal Mária éppen olvas, amikor az angyal megjelenik neki. Vajon mit olvas? Talán éppen az Írást, ami a Megváltó jöttét hirdeti? A három festményen először Mária nyugalma tűnik fel. Gondoljunk csak

bele, üldögél egy csendes szobában és olvasgat, amikor hirtelen egy angyal lép be. Azt hiszem, ilyen elképesztő paranormál helyzetben közülünk kevesen tudtunk volna elvont és higgadt maradni. De ő semmi felindultságot nem mutat, sőt (mindhárom festményen) kezét a könyv lapján tartja, jelezve, hogy amint az égi futár lelép, folytatja olvasmányát ott, ahol abbahagyta. A mozdulat bájos, szelíd és Máriát azonnal elválasztja a földi asszonyoktól: keze mozdulata maga a nyugalom, a kiegyensúlyozottság; éppen csak addig hagyja abba az olvasást, amíg az angyal beszél, de amint lehet, folytatja. A világ legelképesztőbb hírért adják tudtára, de ujját rendületlenül ott tartja, ahol az olvasást megszakították. Miután az angyal úgy eltűnik, ahogyan megjelent, nincs szándéka az utcára rohanni és világgá kiabálni a nagy hírt. Nem készül rokonokhoz, barátokhoz, hogy elűságozza a hihetlent. Egyszerűen tovább fog olvasni. Tartózkodó, titokzatos, megszentelt, méltóságos. Fejét hajt az angyalnak – nem alázáttal, hanem szelíd udvariassággal, megértést mutatva, úgy, mint méltó egy királynőhöz. Mosoly és felindultság nélkül csak annyit kérdez, hogyan lehet ez, hiszen férfit nem ismer. Ez régimódi elegáns kifejezése annak, hogy még szűz. Az angyal eloszlatja kétségeit. Az Úrnak, aki csillagrendszerket teremtett és hiba nélkül fenntart, ez nem probléma.

A Fiúnak emberi formát kell öltenie, hogy küldetését végbevigye, és ez csakis egy földi anya által lehetséges. Ha más módon érkezne, emberisége nem lenne hihető a korlátolt agyú emberiségnek. Meg kell születnie mint ember, ami azért, mert Isten volt, elképzelhetetlen fájdalmat jelentett, hiszen pontosan tudta, hogy honnan jött, és azt is, hogy mi vár rá. Ezt az áldozatot, ezt a lemondást a betlehemi örömmámorban nem is értékelték igazán.

Mária további kérdések nélkül csak annyit válaszol, legyen meg az Ő akarata, de ujját a könyv során pihen. Téma lezárva. Semmi ijedtség, kétely, vagy „Hogyan képzeled? Még hogy én? Felelj el. Kopogtass más ajtaján.” Vita kizárva. Legyen meg az Úr akarata. Pedig súlyosak ezek a beleegyező szavak. Pontosán megértette, hogy mit vállalt. Hogy a festők könyvvel ábrázolták, azt

mutatja: Mária nem volt tudatlan és ismerte a törvényeket. Abban az időben, az ő helyzetében az életbe kerülhetett volna egy házasságon kívüli terhesség. Ha életben hagyta volna, akkor pedig Szent József elképesztő nagyvonalúsága és sziklaszilárd hite nélkül egy nyomorúságos, kiközösített életre számíthatott volna. De elfogadta az Úr akaratát, habár akkor még nem tudta, hogyan fog jelleme erre az újságra reagálni. Legyen meg az Úr akarata.

Amikor nyugalom van az életünkben, naponta ismételtetjük a halhatatlan szavakat, de amikor a tető szakad be a fejünk fölött, akkor igazán nehezen jön ki a mondat a szánkából. Mária élete pedig abból állt, hogy mindig el kellett fogadnia egy újabb terhet, egy újabb problémát, újabb kihívást. Újból és újból el kellett ismételnie: legyen meg a te akaratom. Fiatalon, segítség nélkül, idegenben, egy istállóban szülte meg gyermekét. Rövidesen menekülnie kellett az ismeretlenbe, hogy mentse a kicsit. Szegény volt, hiszen tudjuk, hogy amikor Jézust bemutatják a templomban, nem tellett áldozati báránnyra, csak két galambot tudtak vinni. És tudjuk, hogy a szegénység, a nincstelenség olyan sokszor és annyira tud fájni. De nem panaszkodott, hanem csendben tette a dolgát. Aztán a Koponyák Hegyén a mindent elsöprő dráma túltett minden szenvedésen és megélte az anyák borzalmának borzalmát.

Mária igazi nagysága a kereszt alatt mutatkozott, amikor ott állt és tanúja lett fia gyötrelmes halálának. Nem maradt meg az utókor számára, hogy mit gondolt magában, mit mondott asszonytársainak, akik vele voltak, de elképzelhető, hogy a szíve legmélyén azt gondolta, talán végül az Atya megváltoztatja tervét a Fiúval kapcsolatban. Hiszen Izsák feláldozása előtt is, éppen az utolsó percben, megmentette a gyermeket a haláltól, Abrahámot pedig a szörnyű tett elkövetésétől. Talán az Atya most is megismétli az irgalmat... Talán csak próbára akarta tenni a Fiú elkötelezettségét, engedelmisségét és szeretetét, de nem kívánja a szörnyű halált... Jézus harminchárom éves volt, ami abban az időben szinte előrehaladott kornak számított, így Mária talán joggal remélhette: ha addig nem következett be az, aminek a gondolata is szörnyű volt, akkor talán már nem is fog bekövetkezni. Valószínű, hogy gondolt ilyesmire. Anya volt, és minden anya az utolsó percig reméli, hogy a gyermeke megmenekül.

De nem átkozódott, nem jajveszékelt, nem fordult el Istentől. Végighallgatta, amikor gyalázták a fiát, látta, mit adtak neki, amikor vizet kért, nézte, amint elvérzett. Nem menekült el a látványtól, nem hagyta cserben gyermekét, osztozni akart vele valamilyen módon a szenvedésen. És amikor levették az agyongyötört testet a keresztről és utójára tartotta karjában a fiát, akkor sem szólt, de az arcára volt írva nemcsak a fájdalom, hanem egy mélyesleges döbbenet is – és ezt minden festő hűen visszaadta: Lássátok, íme a fiam. Emberek, mit tettetek vele? Van-e elképesztőbb kín egy asszonynak, mint fia gyötrelmes halálát végignézni?

Ezt tanítja a kereszt alatt a Mater Dolorosa: hogyan kell szenvedni, hinni és elfogadni a sorsunkat – a jót és a borzalmat is. Hogyan lehet és kell az Atya akaratát panasz és zúgolódás nélkül elfogadni. Hogyan kell magunkévá tenni, hogy a világmindenség egy pontosan kidolgozott terv szerint működik, hogy van értelme a földi kinnak, hogy földi életünk csak átmeneti, habár fontos szakasz, és hogy ez az út az örök életbe és boldogságba vezet, feltéve persze, ha helyesen járjuk. Nehéz és szinte utánozhatatlan lecke. Erre sem Héra, sem Éva nem voltak képesek, ezért ezt nem is tudták nekünk megtanítani. Ehhez egy Istenanya kellett, aki segít abban, „Hogy kisgyerekeitek liliomlábaikkal / ártatlanul mehessenek át / az előtűnik álló vértengeren” (József Attila: Tanítások).

De hogyan? És mi is a végső kérdés? Hogyan tudja a nő a huszonegyedik században a három különböző és ellentmondó nézetet egyesíteni életében anélkül, hogy a folyamatban véresre törje magát?

De ha ők hárman nem tudtak semmire sem megtanítani, és különösen ha Mária engedelmissége és szeretete, valamint égis éró szenvedése nem tudott ránk kellőleg hatni, akkor ki és mi tudna? Ki tud nagyobbat mutatni, mint azt, amit a Koponyák Hegyén a mindent elsöprő dráma tárt elénk?

Senki. Senki sehol. Ezért vissza kellene térni az útkereszteléshez, ahol a rossz irányt választottuk, aztán a helyes irányba továbbmennünk, de úgy, hogy magunkkal visszük a három tanítást: a tudás vágyát, a család integritásának megőrzését, valamint a határok nélküli szeretetet és engedelmisséget.

Balogh Petres Judith

El Greco: Angyal üdvözlés
(Forrás: romkat.ro)

(Pixabay)

Sírnak az ég angyalai

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kalejdoszkóp folyóirat tanmesesorozatából

Volt egyszer három jó barát: Dorka, Gyuri és Gergő. Együtt tanultak, játszottak, és ha bajuk támadt az iskolában vagy otthon, akkor egymásnak panaszolták el bánatukat. Persze ahogyan az már megesett másokkal is, időnként ők is veszekedtek. Ez még nem lett volna baj, de ilyenkor kegyetlen, csúf neveket adtak egymásnak, *buta libának* mondták Dorkát, *eszement számárnak* Gergőt, Gyurit meg *ragálynak* csúfolták. Olyat is állítottak, ami egyáltalán nem volt igaz. Ilyenkor a beszédük tele lett olyan durvaságokkal, amelyeneket jól nevelt gyermekek soha, de soha nem mondanának.

Éppen egy ilyen veszekedés kellős közepén voltak, amikor hirtelen elhallgattak, és döbbenten néztek az ablak felé, ahol ragyogó fehér köntösben egy szépséges fiatal lány állt.

– Szervusztok, gyerekek! Hozzátok jöttem, mert küldetésem van. A nevem Kiskalliopé. Egy rangos és vidám kedvű angyal nevezett el így, de ennek a történetét majd máskor mondom el.

– Üdvözlünk, furcsa nevű leány! Ki vagy és milyen küldetésed van? – kérdezte Dorka, aki elsőnek ocsúdott fel a különös megjelenés láttán.

– Angyal vagyok, de még csak kezdő tanuló, ezért könnyebb feladatokat kapok. Most az a küldetésem, hogy rendbe tegyem a szörnyű beszédeteket.

– A szörnyű beszédünket? Mi bajod van a beszédünkkel?

– Oh, kislány, ha tudnád, hogy minden kegyetlen, durva szó hallatán mennyire sírnak az angyalok, akkor nem is kérdeznéd, hogy mi a bajom a beszédetekkel!

– Sírnak az angyalok? – kétkedett Gyuri.

– Mi az, hogy sírnak! Zokognak, tengeri könnyet ejtenek! Minden durva, rossz szó úgy fáj nekik, mint nektek fájna, ha korbacsal vernének benneteket.

– Ejha! Ezt nem tudtam – mondta Gergő.

– Pedig ez így van. Sírnak, mert minden rossz szó fáj nekik.

– Miért fáj nekik?

– Tudjátok, az úgy volt, hogy az Úr annyira szerette teremtményét, az embert, hogy a beszéd készségét adta neki ajándékba. Gondoljátok el, hogy milyen sok élőlényt teremtett, de egyedül az embert ajándékozta meg beszéddel, szavakkal.

– Nagyon tévedsz, Kiskalliopé! Én bizony hallottam egereket, macskákat, halakat meg oroszlanokat beszélni! – vitakozott Gergő.

– Hol láttál vagy hallottál ilyet? Bizonyára a rajzfilmekben, de azok nem igazak, csak mesék! Az állatok csivitelnek, morognak, ugatnak, makognak, nyávognak, dörögnek, de egyetlen állat sem tud beszélni.

ni. Nekem elhíheted, mert én mindig igazat mondok. Csodálatos nagy ajándék a beszéd, és ezt egyedül csak az ember kapta meg. De amikor az emberek nem értékelik ezt a becses ajándékot, hanem arra használják, hogy a szavakkal egymást bántsák, hogy csúf durvaságokat mondjanak egymásnak, meg egymásról, sőt hogy hazudjanak a beszéddel – hát akkor sírnak az angyalok, meg félnek is.

– Mitől félnek? Az angyalok különben nem is félnek! Úgy hallottam, hogy nekik nincs mitől félniük.

– Már hogyan félnek! Tudod, az angyalok is nagyon szeretik az embereket, és ezért folyvást attól tartanak, hogy az Úrnak előbb-utóbb elege lesz abból, hogy az emberek hálátlanságból rosszul használják a nyelv ajándékát és ezért esetleg nagyon megbünteti őket. Nem haragból, csak azért, hogy észhez térjenek. Ez pedig nagyon fájna az angyaloknak, ezért küldtek el ide hozzatok, hogy idejében rendbe tegyem a dolgot. Az a küldetésem, hogy összezavarjam a beszédeteket. Ez nem büntetés, de azt reméljük, hogy talán ez a lecke megtanít benneteket a nyelv, a beszéd tiszteletére. Mostantól fogva nem tudtok értelmesen beszélni egymással.

– Hát ez borzasztó, mondhatnám, hogy egyenesen rémes! – ijedezett Gergő.

– Az. De van egy reménysugár is. Ugyanis ez a szörnyű állapot addig tart, ameddig meg nem tanuljátok, hogy mire való a beszéd. Ha ezt megtanuljátok, akkor vége a zavarnak. Kezdem is a kiosztását. Dorka az első. Kedvesem, ezentúl csak egyetlen magánhangzót, méghozzá az „i” hangot tudod kimondani, a többi nem. Így ezentúl nem azt mondd, hogy: „*Nem tudok rendesen beszélni*”, hanem azt mondd majd: „*Nim tidik rindisin biszilni*.”

– Iz birszisti lizli! – zokogott Dorka.

– Bizony, ez borzasztó lesz, mert ezentúl nem tudtok majd egymással szót érteni. De Gyuri is megkapja a magáét. Ő minden szótag magánhangzójához hozzáad egy „v” hangot és az adott magánhangzót. Ugyanezt a mondatot így mondja majd: „*Nevem tuvudovok revendeveseven beveszévélnivi*.” És hogy Gergő se maradjon ki, ő pedig az egymás után következő szavak első mássalhangzós betűit cseréli fel. Az iménti mondatot így mondaná: „*Tem nudok bendesen reszélni*.”

– Kó Jiskalliopé, nérelek, ke bavard a zeszedemet! – könyörgött Gergő, aki most már nagyon megrémült. Mi lesz ebből az iskolában?! Az igazgató úr majd azt hiszi, hogy szemtelenkednek, azért beszélnek furcsán. Aztán olyan büntetést szab ki ezért rá-

juk, aminek akkor lesz vége, amikor mindhárman elérik a nyugdíjas éveiket!

– Nem tehetek mást, gyerekek. Ez a küldetésem, és a parancsnak engedelmeskednem kell. De itt hagyok nektek egy füzetet, és ha majd megértitek, hogy mire való a beszéd, és megértitek azt is, hogyan kell tisztességesen használni, írjátok azt a füzetbe. Azt is írjátok be, hogy mit tanultatok a varázslat alatt. Ha ezt megteszitek, azonnal megszűnik a beszédzavar és újból rendesen tudtok majd beszélni.

Ezzel huss, huss, már tova is szállt az angyal, a gyerekek pedig megdöbbenve néztek egymásra, mert nem tudták, mi lesz velük.

– Minjink jitszini! – mondta végül Dorka.

– Luta bila dagy Vorka!

– Nim vigyik biti libi!

– Nevem évertevem, mivít movondovotok! – panaszkodott Gyuri. – Mevenjüvünk havazava.

Haza is mentek, úgy ahogyan Gyuri tanácsolta, de ezentúl nem érezték jól magukat. Hiányoztak a barátok, a játékok, a jókedv, a móka. Nap mint nap három nagyon szomorú és magányos gyermek üldögélt egymagában.

Elsőnek Dorka kereste meg a füzetet, amit az angyal hátrahagyott, aztán szép gömbölyű betűkkel beírta: „*Szeretem az angyalokat, és nem akarom, hogy sírjanak miattam meg a durva beszédem miatt. Többet nem mondok csúnya szavakat, még akkor sem, ha Gyuri meg Gergő bosszantanak.*”

Aztán Gyuri is megkereste a füzetet. Kicsit szégyellte is magát, de végül beírta: „*A beszéd drága kincs, csodálatos ajándék, amit csak mi, emberek kaptunk, de egyetlen állat sem. Most már tudom, hogy nem szabad meggyalázni. Soha többé nem használlok ocsmány szavakat és nem is hazudok.*”

Utóljára Gergő írt a füzetbe. Ezt írta: „*Nem is tudom, miért mondtunk mocskos szavakat. És Dorka egyáltalán nem buta liba és a számandolgozata is mindig jobban sikerül, mint az enyém. Ha még egyszer ocsmány vagy bántó szót mondanék, hát szavamra mondom, szappannal mosom ki a számat.*”

Ezzel meg is szűnt a varázslat, és a három barát ismét találkozott. Jókat játszottak, és nagyon örültek annak, hogy elég gyorsan megtanulták a leckét és így vége lett a beszédzavarnak. Ettől fogva mindig kedvesen és udvariasan beszélgettek egymással meg másokkal. Nagyon, de nagyon vigyáztak a szavakra, és pontosan tudták, hogy milyen kifejezéseket nem szabad használni, mert semmi esetre sem akarták, hogy az ég angyalai megint sírjanak miattuk.

Balogh Petres Judith

Toronto – és Marika útja

Az Ontario-tó partján fekvő Toronto öt és fél millió lakosával Kanada legnagyobb városa, amelyben – hivatalos adatok alapján – kerek száz nemzetiség, köztük számos magyar is él. A város nevének jelentése az őslakosság, az irokéz indiánok nyelvén „a hely, ahol a fák vízben állnak”. Igaz, a XVIII. század végén Kanada kormányzója York névre át keresztelte, de alig három évtizeddel később, 1834. március 6-án ismét visszanyerte régi nevét és ma is ezt a dátumot tekintik Toronto születésnapjának. Kanada mindig is szívesen fogadta a bevándorlókat, így a magyarokat is, akiknek többsége a második világháború után érkezett. Torontóban 1952-ben az akkoriban közel hatvanezerre becsült kanadai magyarság az egyházi és társadalmi egyesületeinek összefogására megalapította a Kanadai Magyarok Szövetségét. Ennek tagja volt az 1945 elején Nyugatra került magyar katonatisztek tömörítő Magyar Harcosok Bajtársi Közössége is. A tagság jelentős részét a harci cselekmények elsodorták családjaiktól és csak keveseknek sikerült menekültkéntük során ismét rátalálniuk a szeretteikre.

Kétségkívül családban nőtt fel Marika is. Édesanyja, aki zenetanárnő volt, özvegynek nyilvánította magát, azzal érvelve, hogy férje pilótaként lezuhant, amit tanúvallomással is alátámasztott. A világháború után ez nem volt éppen jó ajánlólevél, mert a kommunista diktatúra felé tartó Magyarországon

szabályosan üldözték a Királyi Honvédség egykori tisztjeit. Ez alól nem jelentettek kivételt még özvegyeik, sőt a gyermekeik sem. Az 1951 tavaszán kezdődött nagyszabású kitelepítési hullámban – az „osztályidegenek” között – tömegesen kényszerültek otthonaik elhagyására a korábbi tisztok és családtagjaik is. Marika és édesanyja – szinte csodával határos módon – a kitelepítést megúszták ugyan, de lakásukba még egy családot költöztettek, így a konyhán, a fürdőszobán, no meg a vécén közösködniük kellett. Marika – mint édesanyjától tanulta – minden este imádkozott repülőgéppel lezuhant édesapja lelki üdvéért is.

Teltek-múltak az évek, az 1956-os forradalom és szabadságharc utáni megtorlást lassú enyhülés követte, amely bizonyos feltevések mellett lehetővé tett külföldi utazásokat is. Marikát – mint horthysta tiszt leányát – nem vették fel az egyetemre, ezért gyors- és gépirást tanult és egy vegyigyárban titkárként helyezkedett el. A rendszert szívéből utálta, de ezt csak legszűkebb baráti köre tudta, mert semmi módon nem akart feltűnni. Még templomba is csak más kerületekben járt. A hatvanas évek végén bejelentkezett egy párnapos bécsi autóbussos kirándulásra. Kizárólag csak édesanyja tudta, hogy ha megkapja az útlevelet, nem tér vissza. Vállalatánál támogatták útlevelekérvényt, így hamarosan a Bécs felé tartó Ikarusz-buszban

ült. Az osztrák fővárosban azonnal menekélyjogért folyamodott, amit meg is kapott és átmenetileg a traiskircheni menekülttáborba került. Mivel jól tudott németül, valamint angolul is, így könnyen el tudott helyezkedni, egy salzburgi cég vette fel. De szinte még meg sem melegegett, amikor egy ott dolgozó magyar munkatársa tanácsára jelentkezett a müncheni Szabad Európa Rádió titkárát kereső álláshirdetésére. A válasz ugyan eltartott egy ideig, de kedvező volt, mert meghívták próbamunkára, ami annyira jól sikerült, hogy alkalmazták. Hivatali főnökével hamar szót értett, mert ő is egykori katonatiszt volt és aktívan részt vett a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tevékenységében is. Marikát ekkor érte a hír, hogy édesanyja Budapesten meghalt. Mint disszidens és a Szabad Európa Rádió alkalmazottja, szó sem lehetett arról, hogy részt vegyen a temetésen, így csak gondolatban volt jelen és róttá le kegyeletét szülője sírjánál.

Főnöke egy napon elmondta Marikának, hogy rövidesen Torontóba utazik a Bajtársi Közösség évi találkozására, amit egy volt pilótatiszt szervez. Még hozzátette azt is, hogy érdekes módon a szervező családnéve ugyanúgy hangzik, mint Marikáé. Mivel a név nem volt teljesen mindennapi, Marika megkérte főnökét, hogy próbáljon többet megtudni az illetőről. A találkozó után Münchenbe visszatérve a főnök sokéves titkot

Rudnyánszky Gyula A magyar nyelv

A világon edesebb nyelv
Nincs a magyar nyelvnél!
Lágyan csorran ajkaidra,
Mintha mézet ennél.
Égnek-földnek minden bája
Összeolvad ebben;
A mennybéli angyalok se
Dalolhatnak szebben!

A magyar nyelv a magyar vér
Igaz tükrözője:
Ezer ének tüze, könnye
Mind bele van szöve.
Üdv, ha ringat, vagy szívünket
Rózsátüske szűrja:
Magyar sírva vigadásnak
Ez a nyelv a húrja.

Benne van bús andalgásunk
Cimbalom pengése,
Lassú csárdás járásunknak
Ütemes lengése;
Álmodozó természetünk
Méla suttagása,
Ős pusztai szilajságunk
Dacos kurjantása.

Sok százados szenvedésünk,
Féltett szabadságunk,
Ami szépet eltemettünk,
Ami álmot láttunk.
Múlt, jövőnk kínja, kéje,
Dicsőséges harcok
Szent emléke mind a nyelvben
Él, kesereg, harsog.

Tud szeliden turbékolni,
Mint a bűgő gerle;
Majd meg mintha rajta végig
Vad vihar seperne!
Fájóbb panasz nem zokoghat
Fülemüle torkán:
Azután meg úgy villámlik,
Bömböl, mint az orkán.

Nincsen olyan csörrenése
Ábrándos pataknak,
Melynek partján nefelejcssek
Szűzen bólogatnak.
A dübörgő, dörgő felleg
Félve megijohádzik,
Ha nyelvünkben felkorbácsolt
Haragunk cikázik.

Amikor kell, vadvirágos,
Lombos, árnyas erdő;
Furulyaszó, harmatos vágy,
Lány szívét megejtő.
Ha meg úgy kell: villogó kard,
a halál kaszája;
Hőstoborzó, ha veszélyben
Magyarok hazája.

Ha fohását kulcsolt kézzel
Buzgó szív sugallja,
Imádságos nyelvünket az
Isten is meghallja.
Földi élet, örök élet
Összekötő szála
A magyarok Istenéhez
Útját megtalálja.

fedett fel Marika előtt, ugyanis tudtára adta, hogy aki szervezte a bajtársi találkozót, nem más, mint az édesapja. A háborúvégi zűrzavarban elsodródott családjától, majd kíváncsiorolt Kanadába és ott újránősült. Marika úgy határozott, hogy mindenképpen szeretné megismerni halottnak hitt édesapját, ezért a főnökétől kapott címre azonnal írt is, a válasz pedig nem váratott sokáig magára, úgyhogy Marika napokon belül már repülőgépen ült. A hosszú út alatt kavargott benne az érzések. Többször is feltette magának a kérdést, vajon hogyan fogják üdvözölni egymást. Erre azonban már nem kerülhetett sor, mert Marikát a repülőtéren csak egy fekete ruhába öltözött asszony várta, aki a sírással küzdve elmondta, hogy férje az előző este szívroham következtében meghalt. Marika csak annyit válaszolt, hogy most már tényleg imádkozhat édesapja lelki üdvéért.

Vincze András

Fergeteges színelőadás Augsburgban: Lúdas Matyi

Az augsburgi Szent László Magyar Katolikus Misszió amatőr felnőtt színjátszóköre nagy sikerrel mutatta be 2025. április 5-én Augsburgban Fazekas Mihály klasszikus darabjának, a *Lúdas Matyi*nek a mai kor kihívásaira átdolgozott, zenei betétekkel gazdagon tarkított, szerkesztett játékát. A közönség nagy elismeréssel fogadta a darabot, szünni nem akaró vastappsal jutalmazta a produkciót. A fergeteges siker tavábbi felkérésekben is megmutatkozott: a társulat turnéra indult. Első állomásuk május 4-én Nürnberg, a második május 11-én Neuhaus am Inn volt.

„Megkapja mindenki mindazt, ami jár!” – hangzott el több alkalommal a darab egyik kulcsmondata. S valóban így volt.

Kemény munka előzte meg a bemutatóelőadást. Az augsburgi misszió színjátszóköre egyéves munkájának a gyümölcse hosszú hónapokon keresztül érlelődött. A színjátszócsapatunkat fiatal lányok, felnőtt, dolgozó, családjukat ellátó nők, férfiak, anyák, apák alkotják.

Munka mellett a hétvégék nagy része próbából, a szövegek memorizálásából, az olvasópróbák végeláthatatlan sorából állt. Órákat töltöttünk együtt egy-egy próba alkalmával Matyi, édesanyja, Dudás Dániel, István, Márta, Róza, Gizella és a libuskák bőrébe bújva. Rendezőnk, Lanner Katalin és kedves párja, Lanner Christian, aki hang- és fénytechnikusunk is, Münchenből érkeztek és hihetetlen energiákat mozgattak meg a sikeres produkcióért.

Diszletünket a palota „csodálatos, félig álló homlokzatával” Brencsics-Király Dóra festette meg, Kürtössy Tibor profi videófelvételt készített az előadásról. A libák táncos koreográfiáját Lanner Katharinának, a népszerűsítést célzó plakátot pedig Lanner Cornéliának köszönhetjük. Igazi csapatmunkával született meg a produkció egésze. Szoros összefogással, mindenki bele-tette tudása legjavát.

Fáradtság és lendület. Türelmetlenség és empátia. Kacaj és komolyság. Nevetés és sírás... Felváltva vagy karöltve, önállóan vagy együttesen, de jelen voltak a próbáinkon, el nem hagytak bennünket. Mindezekkel átéljük a közös munka, az együtt töltött idő siker- és árnyoldalát. A fejlődés megtapasztalásának sikerélményét, a közös alkotás ízét és zamatát is. S végül valóban megkaptuk mindazt, ami ennek fejében járt.

A befektetett munka meghozta gyümölcsét. A sikert. A szeretetet. Az örömet.

A siker egyik titka a közös célban, munkában, élményben gyökerezett. A másik titok a témában keresendő. A jelenkor problémáira, kihívásaira általános helyzeteket

teremtett a darab minden egyes jelenete. Gyermekünk sok időt töltenek a kutyúikkal? Hát persze. Hatással van a családon belüli kapcsolatokra? Naná! Meg kell küzdeniük gyermekeinknek a bántalmazással, kiközösítéssel? Sajnos igen. Jellemző kor-kép a megfelelési kényszer, az érdekkapcsolat? Pláne. De le kell tennünk a voksunkat a szülő iránt érzett őszinte tisztelet és szeretet mellett? Mindenképpen. Az emberi méltóság, a tartás, a kitartás, az őszinteség azért mégiscsak az ember jellemének az értékmérői. Hát akkor ezt az üzenetet közvetítse ki-ki a maga eszközével!

Mi ezt megtettük, az ízlés határát megtartó ironiával tűzdelt párbeszédekkel, gesztusokkal, mozdulatokkal, mimikával.

S a közönségünk értette, megtalálta a kapcsolódási és azonosulási pontokat saját életével.

A karakterek sokszínűsége és hiteles megjelenítése mindenképpen fenntartotta a közönség aktív figyelmét és érdeklődését. Így a szegény, nehéz sorsú Matyi, akinek szerető, türelmes, bölcs édesanyja kiállt az általa képviselt értékek mellett, és ezekre folyamatosan oktatta fiát, de az öntelt, agresszív, módos Dudás Dani és a megfelelési kényszerrel küzdő sleppje is, akik gyáva-ságukat az erős árnyékában kiválóan leplezték, vagy éppen az általuk lenézett Márta,

Dani hűgának jelleme, akiben a rosszindulat írmagja sem lakozott, és persze a hűséges, szeretni való libák, akik minden félelmüket leküzdve követték Matyit, játszótársukat.

Mindezek mellett a zenei betétek, a libák éneke, tánca is magával ragadta a nézőket. A darab üzenetének komolysága mindvégig fennmaradt, de oldotta, fűszerezte könnyedségével, játékoságával. A vicces, humoros párbeszédnek mosolyt csalogattak az emberek arcára és apró, halk kacajt a lelkük zugából.

A színészcsapat pedig vette a jelzéseket a nézőtől. Éreztük a megértést. És ez olyan energiákat szabadított fel bennünk, amelyek a játék maximumát hozták ki belőlünk. Egy-egy pillantással, elejtett mo-

sollyal jeleztük egymásnak, hogy sínen van minden. Amit közvetíteni szerettünk volna a színpadról, az szépen árad a néző és hallgatóság felé kortól és nemtől függetlenül.

Sokat kaptunk és adtunk egymásnak ezzel a darabbal, ebben a folyamatban és ezen az alkalmon. Erős, alkotó, együtt gondolkodó közvetítő és befogadó közösséget adtunk és kaptunk. Szeretetet, kölcsönös elismerést, figyelmet, ami egy kézfogásban, ellopott tekintetben vagy éppen szeretetteljes ölelésben mutatkozott meg.

De egy színházi előadás elégedettségi fokát mégiscsak a taps jelzi. És ebben is volt részünk. Ezt is megkaptuk. A szünni nem akaró vastapsot. Így hát azt gondolom, hogy a valódi, igazi siker titkát az idézett kulcsmondat fejezi ki leginkább és összegzi egy mondatban: megkapta mindenki mindazt, ami járt!

A napot állófogadással és az azt követő közös ebéddel zártuk, amit missziónk szervezett számunkra családtagjaink társaságában. A jó magyar gulyás illata belengte szép lassan az egész termet, csiklandozta a szaglószerünket, hogy ellenállhatatlan vágyat érezzünk az inycsiklandó falatok után. A gulyás nem önmagában érkezett, hanem desszert társaságában, finom túrós rétes alakjában.

Az ünnepi, megterített asztalt ékesítette a libatorta, amelyet csoportunk egyik lelkes fiatal tagja készített el meglepetésünkre, de helyet kaptak a finomabbnál finomabb torták, sütik, amelyek szintén közönségünk tagjainak szorgos keze munkáját dicséri. Hálásan köszönjük missziónk minden segítőjének azt a figyelmet és gondoskodást, amellyel megkoronázták ezt a napot, ezt a csodás, örömteli együttlétet!

Jövőre is vezérleje csapatunkat az idej darab mottója: kapja meg mindenki, mindazt, ami jár! Az idej előadással egyszer már beváltotta Matyi az ígérteit, de még kettővel tartozunk! Vagy lehet, hogy még többel...?

Orcskai Marianna, az augsburgi Szent László Magyar Katolikus Misszió Kőrösi Csoma Sándor-ösztöndíjasa (Forrás: www.korosiprogram.hu)

Templomrombolások Budapesten a kommunista diktatúra idején

Ma már bizonyára kevesen tudják, hogy Magyarországon a kommunista diktatúra egyházellenes intézkedéseinek hány templom esett áldozatául. A negyvenes évek végén – Sztálin utasítására – a szovjet diktátor budapesti helytartója, Rákosi Mátyás fokozta a vallás elleni harcot és ennek jegyében 1948 karácsonyán letartóztatták és hamis vádak alapján perbe fogták, majd életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték Mindszenty József bíborost. Rövidesen több más főpap is a bíboros sorsára jutott, a kommunista rendszer ugyanis így próbálta megtörni és uralma alá kényszeríteni legerősebb ellenfelét, a katolikus egyházat. Az évszázadok során a hívők és a papság a haza védelméért a Szentséges Szűzhöz fohászzkodott, mert az örökös nélkül maradt Szent István király halála előtt Szűz Máriának ajánlotta fel országát, így idővel a köznyelvben Mária országának, Regnum Marianumnak is nevezték Magyarországot.

A Városliget szélén, a második világháború előtt utoljára épült templomot is a hívők Regnum Marianumként emlegették, annak ellenére, hogy hivatalos neve Magna Domina Hungarorum, azaz Magyarok Nagyaszonnya volt. A szovjet diktátor kegyeit kereső Rákosinak kapóra jött az egyház elleni harcában, hogy egy olyan helyen emeljen hatméteres szobrot Sztálinnak, amely addig a vallási élet színhelye volt. A templomot a hívők ugyan testükkel próbálták védelmez-

ni, a titkosrendőrség 1951-ben mégis megtalálta a módot az épület lerombolására. A rövidesen felavatott óriási bronzszobor előtti emelvényről éveken át fogadták a kommunista rendszer legfőbb vezetői a hivatalos ünnepeken felvonuló magyarok kényszerű éljenzését. Sztálin szobra ugyan túlélte a diktátor halálát, de az 1956 októberében kirobbant forradalomban ledöntötték.

Kevésbé látványosan pusztult el Budán – az Erzsébet-híd közelében – a Szent Demeter-templom. Kerek kétszáz éven át mintegy párja volt az alexandriai Szent Katalinról elnevezett, ugyancsak barokk stílusú templomnak. A második világháború alatt mindkét épület sérüléseket szenvedett, de ezeknek helyrehozatala nem jelentett különleges erőfeszítést. A kommunista rendszernek azonban már sok volt két egymáshoz közeli templom. A főváros fejlesztése címén az első világháborút követően a budai vár és a Gellérthegy között elterülő hangulatos Tabán felszámolták. A közepén álló Szent Demeter-templom ezáltal nyílt térbe került. Az 1751-ben felszentelt székesegyházat a török hódoltság után a Duna mentén Csernojevics Arzen ipeki pátriárka vezetésével Magyarországra települt ortodox vallású szerbek építették. Alighanem hálájuk jeléül annak a szentnek az oltalmába helyezték tabáni templomukat, akinek arcképe a magyar Szent Koronán is látható. Betelepülésük után először fakápolnát emeltek, de az

évek során egyre jobban gyarapodó szerb közösség vezetői 1741-ben felkérték a kor híres építészét, az osztrák Mayerhoffer Ádámot, hogy hitük kifejezésére méltó székesegyházat tervezzen a Tabán központjában. A templom belsejének díszje egy szinte pártját ritkító monumentális ikonosztáz volt. Az 1810 szeptemberében kirobbant tűzvésznek azonban nemcsak a szorosan egymáshoz épült zsindeletet házak estek áldozatul, hanem a gyűlékony fakeretű ikonosztáz is, noha a lakosok a kivevényelt katonákkal együtt válllvetve küzdöttek a lángok megfékezéséért. A szerb hívők adományából azonban rövidesen sikerült a tűzvész külső nyomait eltüntetni és még a korábbiál is szebb ikonosztázt emelni. A karcsú, rokokó stílusú toronysisak 1944 őszén, Budapest bombázása idején megsérült ugyan, de ezt helyre lehetett volna hozni. A mindinkább kommunista vezetés alá kerülő főváros építési testülete, engedve a vallásellenes ideológiának, 1949-ben elrendelte a Szent Demeter-templom lebontását.

Hasonló sorsra jutott volna a Budapest egyik legforgalmasabb sugárútja, a Rákóczi út mentén a csodatévő ferences szerzetesről, Szent Rókusról elnevezett kápolna is, mert homlokzata megromlódott a háborúvégi utcai harcokban, de megmentése, amely a Rókus Kórház mélyen hívő, bátor főorvosának érdeme, már egy másik történet.

Vincze András

Hirdessen az Életünkben!

Apróhirdetés:

Keret és fénykép nélkül: 100 HUF vagy 0,30 EUR/betű

Keret: 3500 HUF vagy 10 EUR

Fénykép: 7000 HUF vagy 20 EUR

Többszöri hirdetés esetén kedvezmény.

Nagyhirdetés és PR-cikk:

Teljes oldal: 400 e HUF vagy 1100 EUR

Féloldal: 300 e HUF vagy 800 EUR

Negyedoldal: 200 e HUF vagy 500 EUR

Többszöri hirdetés esetén kedvezmény.

Látogasson el ide is:

www.keresztenyovonkert.hu

www.facebook.com/keresztjenyovonkert

www.jakabantal.etunk.net

www.facebook.com/jakab.antal.kor

www.kalejdoszokofolyoirat.etunk.net

www.facebook.com/kalejdoszokofolyoirat

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.

H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.

+36 70 635 7064 (privát)

iroda@eletunk.net

www.etunk.net

www.facebook.com/eurpai.etunk.ujsg

Felelős kiadó és főszerkesztő:

Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:

Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Sajgó Szabolcs SJ, Szócs Csaba, Varga János, Vértessaljai László SJ

Szerzők: Balogh Petres Judith, Czirkák Árpád, Kovács Péter, Mustos Edit, Papp Tibor, Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei önkéntes alapon teljesítik vállalásaikat.

Előfizetés:

közvetlenül a kiadóhivatalnál vagy az európai magyar lelkesítéseken keresztül

Előfizetés a 2025. évre közvetlenül a kiadónál: 35 EUR/év (Európa), 7000 HUF/év (HU)

Digitális változat:

20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:

MISSZIÓ MÉDIA KFT.

OTP BANK

11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000

SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUHB

Nyomdai előkészítés:

Éber Tamás

Nyomtatás:

Micropress Kft.

H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

A szerkesztőség a nem saját jegyzésű cikkek tartalmáért nem vállal felelősséget, mindazonáltal kellő körültekintésre törekszik. Az olvasóinktól és külső forrásokból érkező cikkek tartalmáért azok szerzői vállalnak személyes felelősséget.

Üzenőfal

Az 1970-es években az Amerikai Egyesült Államokban szerkesztett *Képes Magyar Világhíradó* hasábjain sikerre vitt ötlet mintájára új rovatot indítottunk: ha eljuttat kiadóhivatalunknak vagy alapítványunknak egy lehetősége és döntése szerinti adományt, közzétesszük lapunkban a személyes üzenetét!

- Van kedvenc bibliai vagy irodalmi idézete? Küldje el szerkesztőségünknek!
- Húsvét jön, karácsony jön, anyák napja, gyermekek napja, idősek világnapja közeleg és Ön kifejezné ünnepi jókívánságait? Tegye meg ebben az újságban!
- Születésnapot, jubileumot ünnepel valaki, esetleg nyugdíjba vonul? Köszöntse őt az *Életünkben*!
- Eltávozott valaki? Búcsúzzon el tőle az *Életünkben*!
- Szeretné jelét adni egy rég nem látott rokonnak, ismerősnek, hogy gondol rá? Tegye meg ezt az *Életünkben*!
- Nemzeti ünnepre készülünk, a szentév vagy a béke kérdése

foglalkoztatja? Ossa meg a nyilvánossággal gondolatát az *Életünkben*!

- Sommás véleménye van szerkesztőségünk munkájáról? Nosza: kiáltsa világá!

Egyetlen gondolat, idézet, versszak a beküldő nevével és lakóhelye megnevezésével – és „faliújságunk” máris megtelik szöveges jegyzetekkel, amelyek mindenki számára érdekesek lehetnek.

Legyen a védnökünk!

Egy kis adományfelajánlást követően juttassa el szerkesztőségünkhöz az üzenetét vagy az idézetét! Nemes célt fog ezzel szolgálni: színesíti, gazdagítja lapunk tartalmát, szórakoztatja vagy éppen elgondolkoztatja olvasótársait, s mindeközben anyagilag is segíti újságunkat!

Fontolja meg ezt – addig is olvassa el az itt látható üzeneteket, hátha valamelyik éppen Önnek szól!

Az adományt utalhatja ide is:

Misszió Média Kft.

H-1165 Budapest, Zsemlékes út 25/A. I. 5.

OTP BANK 11716008-22527699
H-1163 Budapest, Jókai Mór u. 3/b.

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
SWIFT (BIC): OTPVHUB

Az adományt utalhatja ide is:

Keresztény Jövőkért Alapítvány

H-1165 Budapest, Zsemlékes út 25/A. I. 5.

OTP BANK 11716008-22541567
H-1163 Budapest, Jókai Mór u. 3/b.

HU50 1171 6008 2254 1567 00000000
SWIFT (BIC): OTPVHUB

Az üzeneteket, idézeteket ide várjuk:

iroda@eletunk.net
missziomedia20@gmail.com
eletunkujzag@gmail.com

„Te azonban maradj meg abban, amit tanultál, és amiről meggyőződöttél, tudva, kiktől tanultad, és hogy gyermekséged óta ismered a szent írásokat, amelyek képesek téged bölcsé tenni az üdvösségre a Jézus Krisztusban való hit által” (2Tim 3,14–15).

Dufek Mária, Párkány

Küldöm ezt a feladványt az *Életünk* azon lelkes olvasóinak, akik szeretik, ha a szürkeállományuk mozgásban marad. A feladat csak annyi, hogy a betűk helyére be kell írni a számokat:

HE
HE
HE
+ HE
AH

A visszajelzéseket várom az *Üzenőfalon*.

Küldi:
Fruzsina Veszprémből,
Csolnoky városrész

„A veszprémi *Életöröm* Idősek Otthonának azon lakói, akik rendszeresen olvassák az *Életünk*et, szívből és örömmel gratulálnak nemcsak Huszár Anitának, aki nyertes lett *A szavak sebezni is tudnak* című történet kibővítéséért, hanem a másik tizenegy fiatalnak is, akik bátran részt vettek a kihívásban – és természetesen a szerkesztőségnek, különösen Varga Gabriellának az ötletért és a kivitelezéséért. Csak így tovább, ezt kívánják: a Veszprémi Szépkorúak, más néven: Újrahasznosított Fiatalok”

„Adj, Istenem, bölcsességet, vágyaimnak csendességet, illedelmes öregséget s könnyű véget, könnyű véget.”
(Áprily Lajos: Imádság)
Schnell Éva, Veszprém

Bár nem ismerem személyesen, de ezen az úton szeretném üdvözölni Kiss György Barnabás ferences atyát, és megköszönni fáradhatatlan munkáját, amit a kereszténység és a katolikus egyház szolgálatában, illetve a külföldön élő magyarok érdekében végez. Különösen hálás vagyok neki azért, hogy az *Életünk* újság weboldalán minden héten megosztja velünk remek gondolatait, elmélkedéseit a vasárnapi és ünnepnapra olvasmányokkal kapcsolatosan. Remélem, hogy tevékenységét még sokáig tudja folytatni. Kívánok ehhez sok erőt, energiát, kitartást és a Jóisten áldását!

Bechtner Krisztina, Németország

Lapunk Felső-Ausztriában is sokaknak fontos

Húsvét negyedik vasárnapján Welsben Szabó Ernő atya az *Életünk* újság közösségéért ajánlotta fel a szentmisét

Már a *Hitünk és Kultúránk – A Linzi Római Katolikus Magyar Lelkészség Tudósítójának* 2025. március–2025. szeptember közötti kiadása hírül adta, hogy 2025. május 11-én, Húsvét negyedik vasárnapján délelőtt a felső-ausztriai Welsben a Szent István-templomban Szabó Ernő atya a szentmisét az *Életünk* újság, az európai magyar katolikusok 57. évfolyamában járó havilapjának a munkatársaiért, önkénteseiért, olvasóiért és támogatóiért – röviden: az *Életünk* újság „nagy családjáért” ajánlja fel. Ernő atya külön beleértette ebbe a „családfőt”, a 78. évében járó Vencser László felelős szerkesztőnk, akinek további gyógyulásáért külön is imádkoztak a jelenlévők.

Szabó Ernő atya szerkesztőségünknek elmondta: a szentmisén minden korosztály képviseltette magát és mindenki

A szentmisét Welsben abban a hónapban tartották, amikor a sajtó ügye kétszer is a figyelem fókuszába kerül: május 3-át az Egyesült Nemzetek Szervezete a nemzetközi sajtószabadság

még sokáig társuk lehet a lap, mi pedig azt reméljük, hogy a kiadvány értékeit a fiatalabb korosztályból is egyre többen felfedezik” – mondta Szabó Ernő atya.

napjává nyilvánította, ez a nap a szabad sajtó jelentőségére emlékeztet, húsvét hatodik vasárnapján pedig – ebben az évben május 25-én – egyházunk a társadalmi kommunikáció, a tömegtájékoztatás világnapját ünnepelte. Utóbbinak célja a hívek figyelmének felhívása a katolikus sajtó fontosságára.

Welsben a két világnap között került a figyelem középpontjába az *Életünk* újság, az európai magyar katolikusok egyetlen közös nyomtatott periodikája. „Híveink közül sokan fontosnak tartják az *Életünk*et, főleg azok ragaszkodnak hozzá, akik évek, évtizedek óta olvassák. Ők abban bíznak, hogy

Valóban, mi is tapasztaljuk, hogy elsősorban a tanmesesorozatunknak és egyáltalán a gyermekek, a diaszpórai magyarnyelv-oktatás felé történő nyitásunknak köszönhetően szívesen forgatják lapunkat a hétvégi magyar óvodák és iskolák pedagógusai is.

Köszönjük Szabó Ernő atyának és híveinek a szentmisét, a sok imát – és a fényképeket külön is! A Jóisten segítse a felső-ausztriai magyar katolikus közösséget továbbra is a megmaradás útján!

Az *Életünk* újság szerkesztősége

örömmel volt jelen, lelkesen csatlakozott a közös üggyhöz. A hívek annak is örültek, hogy az újság korábbi példányait magukkal vihették. Ernő atya, híveivel együtt, imába foglalt mindenkit, aki a nagymúltú kiadvány mögött álló közösségnek jelenleg bármilyen formában tagja.

A Misszió Média Kiadó gondozásában
2024 végén megjelent

A hit és a hűség útján Golaritsné Bulcsú Piroska élete és művészete

Auf dem Weg des Glaubens und der Treue
Das Leben und die Kunst von Frau Piroska Golarits-Bulcsú
című művészeti album.

A 128 oldalas, színes, kétnyelvű kiadvány
megrendelhető kiadóhivatalunkban. Ára: 20,- EUR + postaköltség.

Az *Életünk* újság megjelenése 2019 óta Magyarország Kormányának támogatásával valósul meg. A Bethlen Gábor Alap hozzájárul kiadóhivatalunk működéséhez és lapunk fenntartásához.

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.